

Charles Stross

Volič (Elector)

Sirhan, izolován od okolí, prochází davem, který se tu shromáždil kvůli festivalu. Jediní, kdo ho vidí, jsou švitořící duchové mrtvých politiků a spisovatelů, deportovaní Z vnitřní soustavy na příkaz Zlovolného potomstva. Grandiózní projekt terraformace se blíží ke konci, planeta festivalu se přistrojila k jubileu, které potrvá téměř dvacet jejích let – čtyři délky lidského života před singularitou – než dojde k Demolici. Zelená přivětivá pláň se pod citrónově žlutou oblohou rozkládá až k obzoru vzdálenému tisíce kilometrů. Ve vzduchu se vznáší nádech čpavku a velké prostory jsou přeplněny malými nápady. Tohle je totiž poslední lidská planeta ve sluneční soustavě.

„Promiňte, vy jste skutečný?“ zeptá se ho někdo anglicky s americkým přízvukem.

Sirhanovi chvíli trvá, než se vymaní ze svého nitra a než si uvědomí, že to někdo mluví na něj. „Co?“ zeptá se, trochu udiveně. Šlachovitý a bledý Sirhan má na těle oděv berberského pastevce a nad hlavou se mu vznáší nadpřirozená aura koncentrované obslužné mlhy. Představuje si, že se tak trochu podobá svatému pasáčkovi z vánoční hry z časů po singularitě. „Říkal jsem: Co?“ Jeho podvědomí se pomalu začíná dostávat do varu – *copak už nemůžu mít nikde soukromí?* – když se ale otočí, vidí, že jeden z kokonů se rozloupil napříč bílou hlavicí připomínající klobouk žampionu. Kolem něj jsou rozlité zbytky živného roztoku a z něj vyhlíží mírně zmateně se tvářící běloch bez jediného chloupku na těle a s výrazem hlubokého údivu ve tváři.

„Nemůžu najít své implantáty,“ řekne muž a vrtí přitom hlavou. „Jsem ale opravdu tady, že? Oživený?“ Rozhlédne se po ostatních kokonech. „Tohle není simulace.“

Sirhan si povzdychne – *další vyhnanec* – a vyšle démona, aby vyzpovídal abstraktní rozhraní kokonu. Příliš se toho nedozví – oproti většině ostatních oživených se tenhle zdá být nezadokumentovaný. „Byl jste mrtvý. Teď jste naživu. *Řekl bych*, že to znamená, že v tuhle chvíli jste téměř tak skutečný jako já. Co byste ještě chtěl vědět?“

„Kdy je...“ Nováček se zarazí. „Můžete mi poradit, jak se dostanu do přijímacího centra?“ zeptá se opatrně. „Nejsem moc v obraze.“

Sirhana tím udiví – většině přistěhovalců trvá děle, než si tohle uvědomí. „Zemřel jste přednedávnm?“ zeptá se ho.

„Nevím, jestli jsem vůbec zemřel.“ Nováček si zmateně přejíždí rukou po holé hlavě. „Chybí mi zástrčky!“ pokrčí podrážděně rameny. „Takže, přijímací centrum...?“

„Támhle.“ Sirhan ukáže na monumentální masu Bostonského muzea vědy (které sem před pár desetiletími přivezli ze Země, aby ho zachránili před demolicí vnitřní soustavy). „Řídí ho moje matka“ Sotva znatelně se usměje.

„Vaše matka...“ čerstvě oživený imigrant ho upřeně zkoumá, potom zamrká. „No to mi...“ Přistoupí blíž k Sirhanovi. „No teda, ty musíš být...“

Sirhan couvne a luskne prsty. Řídká vlečka mlhového mraku, která se ho neustále drží a zastíňuje jeho oholené temeno před difuzní červenou září vycházející z rojících se skořápek orbitálních nanopočítačů, které nahradily vnitřní planety, vychrlí hůl z mlhavě modrého oparu. Ta se vzduchem natáhne a prudce se mu zahustí v ruce jako bojová hůl upředaná z bublin. „Chcete mi snad vyhrožovat, pane?“ zeptá se strojeně konejšivým hlasem.

„Já...“ nováček se zarazí. Potom zakloní hlavu a rozesměje se. „Ty musíš být Sirhan. Podobáš se své babičce, chlapče.“

„Chlapče?“ naježí se Sirhan. „Co si to...“ Napadne ho něco hrozného. „Ne. To snad ne.“ Pod návaem adrenalinu ho oblijí horký pot. „Určitě už jsme se potkali, dokonce jsme spolu mluvili...“ *Víš, chlapče, tohle postaví hrozně moc věcí na hlavu*, uvědomí si a vyšle ducha, kterému dá za úkol celou záležitost promyslet. Pokud je děda zpátky, následky budou nedožímé.

Nahý nováček přikývne, usmívá se nějakému soukromému vtipu. „A teď jsem zase člověk.“ Přejede si rukama po hrudníku, zarazí se a vykulí na Sirhana oči. „Víš, nechtěl jsem tě vystrašit. Ale

myslím, že bys mohl svému starému dědovi najít něco na sebe.“

Sirhan si povzdychne a namíří hůl vzhůru k nebi. Prstence jsou vidět z boku, protože leknínová plošina kontinentu se vznáší nad oceánem studeného plynu na Saturnově rovníku. Třpytí se jako rubínové laserové světlo rozřezávající oblohu. „Budiž aerogel.“

Nad nově vzkříšeným pamětníkem se oblak v podobě mlhovitě pableskující bubliny shlukne do kuželového tvaru, takže vytvoří kaftan, který se snese na muže. „Díky,“ řekne nováček. Jak se chce rozhlédnout, málem si ukrouť hlavu, pak sebou trhne. „Sakra, to *bolí*. Au. Musím si pořídit nějaké ty implantáty.“

„S tím ti pomůžou v přijímacím centru. Je ve sklepě, v západním křídle. Dají ti také trochu trvanlivější oblečení.“ Sirhan se na něj zahledí. „Tvůj obličej...“ probírá se zastrčenými vzpomínkami. Ano, je to – Manfred, jak vypadal na začátku minulého století. Takhle nějak vypadal v době, kdy se narodila vedlejší matka Zcela jistě na člověka působí trochu nepatřičně, když se setká s vlastním dědou, který je stále ještě velmi mladý, „Opravdu sis nehrál se svým fenotypem?“ ptá se ho podezřívavě.

„Ne, takhle jsem opravdu kdysi vypadal. Myslím. Tak jsem zase zpátky v plešaté opici, po všech těch letech v podobě funkce rozložené do hejna poštovních holubů.“ Jeho děda se ušklíbne. „Co na to řekne tvá matka?“

„To opravdu nevím...“ Sirhan zavrtí hlavou. „Teď ale půjdeme do příjmu imigrantů. Opravdu nejsi jen historická simulace?“

Tohle místo už je docela plné resimulovaných lidí. Proč si jen Zlovolné potomstvo myslí, že je nutné věnovat drahocennou výpočetní kapacitu na vytváření dokonale věrných simulací mrtvých lidí – přehnaně věrných simulací dávno mrtvých bytostí, doladovaných, dokud se jejich písemné projevy dokonale neshodují s texty zachovanými z doby před singularitou v podobě mŕtích noh na slisované buničině –, které navíc odesílá do uprchlických táborů na Saturnu, to leží mimo Sirhanovo chápání. Každopádně si přeje, aby toho už nechali.

„Před pár dní jsem ještě kálel na tvůj trávník. Doufám, že ti to nevadí.“ Manfred nakloní hlavu na stranu a pozoruje Sirhana korálkovými očima „Jsem tu hlavně kvůli blízcím se volbám. Mohly by se zvrhnout v hlavní roznětku krize a já si řekl, že mě možná bude Amber potřebovat.“

„Tak to už tě tedy nemůžu zdržovat,“ řekne Sirhan rezignovaně, když stoupá po schodech, vchází do vstupní haly a vede svého hyperaktivního dědu do husté mlhy obslužných nanostrojů, která vyplňují budovu.

Nemůže se dočkat, až uvidí, co udělá matka, až se po všech těch letech zase fyzicky setká se svým otcem.

* * *

Vítejte ha Saturnu, vašem novém domovském světě. Tento memeplex s FAQ (odpověďmi na nejčastější otázky) má za úkol pomoci vám v orientaci a vysvětlit vám následující body:

- * **Jak jste se sem dostali**
- * **Kde teď jste**
- * **Co byste neměli dělat**
- * **Co byste měli udělat co nejdříve**
- * **Kde získat další informace**

Pokud si na tuhle prezentaci vzpomínáte, nejspíš jste *resimulovaní*. To není totéž jako být oživený. Možná si pamatujete na svou smrt. Žádné starosti – stejně jako ostatní vaše vzpomínky, i tahle je vymyšlená. Vlastně je to teď poprvé, co jste vy naživu. (Výjimka: pokud jste zemřeli po *singularitě*, můžete být skutečně *oživení*. Proč ale potom čtete tyto FAQ?)

Jak jste se sem dostali.

Střed sluneční soustavy – Merkur, Venuše, Měsíc, Mars, pás asteroidů a Jupiter – byl rozebrán

nebo je právě rozebírán částečně bohu podobnými inteligencemi. (Poznámka: monoteističtí duchovní a Evropané, kteří si pamatují, že žili před rokem 1600, přejděte k alternativnímu memplexu „*na počátku bylo*“). Částečně bohu podobná inteligence není nadpřirozená bytost, jedná se o produkt značně rozvinuté společnosti, která se naučila uměle vytvářet duše (kterým se na konci 20. století říkalo *software*) a převádět lidské vědomí na duši a naopak. (Základní koncepce: Všechny lidské bytosti mají duši. Duše jsou softwarové objekty. Software není nesmrtelný.)

Některé z částečně bohu podobných inteligencí si zjevně pěstují zájem o své lidské předchůdce – z důvodu, který není znám. (Jedním z možných vysvětlení je studium dějin prostřednictvím pěstování lidí, další je zábava ve hrách na hrdiny v reálném světě, případně pomsta nebo hospodářské padělky.) I když není k dispozici žádná jednoznačná analýza, všechny resimulované osoby vykazují určité shodné prvky: Ve všech případech se jedná o *dobře zdokumentované historické osobnosti*, jejich vzpomínky vykazují podezřelé mezery (viz *agent s teplou vodou*) a nevědí o singularitě nebo ji nepamatují (viz *Turingovo orákulum*, *Vinge: katastrofa*).

Má se za to, že částečně bohu podobné inteligence vás vytvořily jako nástroj k introspektivnímu studiu vašich historických předchůdců zpětnými rozbory z vašeho zdokumentovaného díla a ze zpětně projektovaného genomu odvozeného z vašich následovníků, aby tak vytvořily abstraktní popis vašeho výpočetního stavového vektoru. Tato technika je nesmírně náročná (viz *exponenciální čas – kompletní algoritmy*, *Turingovo orákulum*, *cestování časem*, *průmyslová magie*), ale v podstatě přijatelná, pomineme-li nadpřirozená vysvětlení.

Po prozkoumání vašeho života vás částečně bohu podobné inteligence vyhostily. Z neznámých důvodů se rozhodly váš komplex stavového vektoru a genom/proteomu odeslat k vysílačům vlastněným a provozovaným charitativními konsorcií sídlícími na Saturnu. Tyto charity vám zaručují uspokojení všech základních potřeb, včetně těla, ve kterém se právě nacházíte.

Stručně řečeno, jste *rekonstrukcí* někoho, kdo žil a zemřel před dlouhým časem. Nejste *reinkarnací*. Nemáte žádné skutečné morální právo na identitu, kterou si přivlastňujete, a rozsáhlý soubor kauzálních zákonů ustavuje, že nemůžete zdědit majetek svého předobrazu. S těmito výjimkami jste však svobodným jedincem.

Upozorňujeme, že *resimulace fiktivních osob* je přísně zakázána. Pokud jste dospěli k závěru, že jste smyšlenou postavou, musíte se *neprodleně* spojit s Městem. (Viz *James Bond*, *Spider Jerusalem*.) Porušení tohoto zákona je *těžkým zločinem*.

Kde teď jste.

Nacházíte se na Saturnu. Saturn je obří plynová planeta o průměru 120 500 kilometrů, vzdálená od Slunce 1,5 miliardy kilometrů. (Poznámka: Evropané, kteří si pamatují, že žili před rokem 1580, přejděte k alternativnímu memplexu „*plochá země – není*“.) Saturn byl částečně terraformován *posthumánními* emigranty ze Země a z orbity Jupitera. Země pod vašima nohama je ve skutečnosti podlahou balonu o velikosti světadílu, naplněného vodíkem, který se vznáší v horních vrstvách atmosféry Saturnu. (Poznámka: Evropané, kteří si pamatují, že žili před rokem 1790, nahlédněte do přiloženého memplexu „*Bratři Mongolfierové*“.) Balon je téměř naprosto bezpečný, avšak těžební aktivity a používání balistických střel je důrazně zavržováno, protože okolní vzduch je nedýchatelný a značně studený.

Společnost, do které jste byli odesláni, je *nadmíru životaschopná* v rámci Hospodářství 1.0, v systému převodu hodnot vyvinutém lidskými bytostmi během vašeho původního života i po něm. Peníze existují a jsou využívány k získávání obvyklého rozsahu zboží a služeb, avšak základní prostředky – potrava, voda, vzduch, energie, konfekční oblečení, bydlení, historická zábava a závody obřích terénních aut – jsou *zdarma*. Podle nepsaných společenských zákonů musíte na oplátku za přístup k těmto prostředkům dodržovat určité právní předpisy.

Pokud nehodláte tyto sociální zákony dodržovat, uvědomte si, že jiné světy mohou využívat Hospodářství 2.0 nebo další verze. Tyto systémy převodu hodnot jsou mnohem účinnější – tím i bohatší – než Hospodářství 1.0, ke skutečné účasti v Hospodářství 2.0 je však nutná operace dehumanizující vnímání. Takže, *absolutně* vzato, i když je tato společnost bohatší než kterákoli, o

které jste kdy slyšeli, je to současně ve srovnání se sousedy zapadáků zkorumpovaný mocí.

Co byste neměli dělat.

Řada aktivit, které byly v jiných společnostech považovány za trestné činy, je zde legální. Patří mezi ně například: zbožňování, umění, sex, násilí, oboustranně dobrovolná komunikace a obchod mezi samostatnými inteligentními bytostmi řady druhů, s výjimkou případů, kdy taková činnost spadá do seznamu zákazů uvedených níže. (Viz doplňující memplex „*definice kompetentnosti*“.)

Některé aktivity, které mohly být legální ve vašem předchozím životě, jsou zde zakázány. Patří mezi ně vědomé odepření svobodného rozhodování (viz *otroctví*), zasahování do práv bez souhlasu dotčeného (viz *podřízení, právní postavení*), zakládání společností s ručením omezeným (viz *singularita*) a porušování chráněného soukromí (viz *Slimák, vědomé pyramidové struktury, zasahování do mozku, zneužití Thompsonovy pospolitosti*).

Některé aktivity, které vůbec neznáte, jsou přísně zakázány a je třeba se jim za každou cenu vyhybat. Patří mezi ně vlastnictví jaderných zbraní, vlastnictví neomezených autonomních replikátorů (viz *šedý sliz*), nucená asimilace (viz *kyborganismus, agresivní*), nucené zastavování bytostí odpovídajících Turingově stroji (viz *baziliškové*) a aplikované teologické inženýrství (viz *otravování Boha*).

Některé vám důvěrně známé aktivity jsou naprosto hloupé a pro vlastní bezpečí byste se jich měli vyvarovat, i když nejsou samy o sobě nelegální. Mezi ně patří poskytování informací o vašem bankovním účtu synovi nigerijského ministra financí, platba za pojmenování mostů, mrakodrapů, kosmických lodí, planet nebo jiných hmotných objektů, vražda, prodej identity a uzavírání finančních smluv s jedinci využívajícími Hospodářství 2.0 nebo vyšší.

Co byste měli udělat co nejdříve.

Řada hmotných artefaktů, které považujete za důležité k životu, je k dispozici zdarma – stačí jen požádat Město a to vám vytvoří oblečení, dům, potravu i všechny další nezbytnosti. Nezapomeňte ale na to, že knihovna veřejně přístupných vzorů struktur je nutně omezená a neobsahuje objekty, které jsou velmi módní nebo které jsou chráněny ochrannou známkou. Město vám také neposkytne replikátory, zbraně, sexuální zábavu, otroky ani zombie.

Doporučujeme, abyste se zaregistrovali jako občané co možná nejdříve. Pokud je jedinec, jehož jste resimulací, potvrzen jako mrtvý, můžete používat jeho jméno, nemáte však – podle práva – nárok na právo zástavní ani nárok na jeho majetek, smlouvy ani potomky. Chcete-li se zaregistrovat jako občané, požádejte Město; jedná se o bezbolestný proces trvající obvykle maximálně čtyři hodiny. Dokud se nezaregistrujete, může být váš právní stav jako inteligentního organismu zpochybněn. Schopnost požádat o občanství je považována za právní zkoušku vaší inteligence, takže pokud tak neučiníte, můžete se ocitnout v právně zpochybnitelném postavení. Svého občanství se můžete kdykoli zřeknout, zejména v případech, kdy se přestěhujete do jiného samostatného osídlení.

I když je řada věcí k dispozici zdarma, je vysoce pravděpodobné, že nedisponujete žádnými využitelnými znalostmi, takže si nemůžete vydělat peníze, s jejichž pomocí si můžete pořizovat věci, které nejsou zdarma. Rychlost vývoje v předchozím století způsobila, že většina dovedností, které jste získali, je zbytečná (viz *singularita*). S ohledem na rychlý průběh změn nabízí řada družstev, pospolitostí a cechů místa tovaryšů nebo půjčky na vzdělání.

Vaše schopnost se učit závisí na schopnosti přijímat informace ve formátu, ve kterém jsou poskytovány. Jako přímé spojení mezi vaším mozkem a inteligentními stroji, které ho obklopují, slouží *implantáty*. Základní sadu implantátů můžete na požádání získat od Města (Viz *bezpečnost implantátů, firewall, bioware*.)

Protože jste byli stvořeni přednedávnem, budete pravděpodobně v dobrém zdravotním stavu s výhledem, že si zdraví ještě nějaký čas zachováte. Většina nemocí je léčitelná a v případě nevléčitelné nemoci nebo zranění můžete získat nové tělo – za poplatek. (V případě, že budete

zavraždění, bude vám nové tělo poskytnuto na náklady vašeho vraha) Pokud máte nějaké zdravotní problémy nebo postižení z předchozího života obraťte se na Město.

Město je upravenou obecní občanskou demokracií s ústavou s ručením omezeným. Jeho aktuálním nejvyšším zástupcem je částečně bohu podobná inteligence, která se rozhodla ke spojení s inteligencemi na úrovni člověka. Těto entitě se obecně říká „Nazdar, čičo“, „Krásná kočka“, nebo „Aineko“. Pokud je vyžadována tělesná interakce, může se materializovat v řadě fyzických avatarů. (Před příchodem „Nazdar, čičo“ využívalo Město nejrozumnější expertní systémy stvořené člověkem, které poskytovaly nedostatečný výkon.)

Základním úkolem Města je poskytovat zprostředkující prostředí pro inteligence na úrovni člověka a chránit je v případě útoku zvenčí. Občané jsou vyzýváni, aby se účastnili na probíhajících politických aktivitách, které pomáhají o těchto obranných reakcích rozhodovat. Občané jsou také povinni na vyzvu zasednout v porotě (včetně služby v trestním senátu) a bránit Město.

Kde získat další informace.

Dokud se nezaregistrujete jako občané a dokud nezískáte základní implantáty, se všemi dalšími otázkami se obraťte na Město. Jakmile se naučíte používat implantáty, nebudete si už tuto otázku muset klást.

* * *

Asi padesát kilometrů od přestěhovaného muzea, ve kterém žije Sirhanova matka, na dopravní křižovatce mezi třemi obydlenými leknínovými plošinami, kde se sbíhají tři trasy metra jako obrovský maglevový trojlístek, se nachází trh specializující se na oděvy a módní doplňky. Tržiště je přeplněno nezvyklými a úchvatnými vizualizacemi vykreslujícími se ve zrychleném čase pod pruhovanými baldachýny stanům Obrovské jurty chrlí aromatický dým z primitivních ohnišť – proč ti lysí primáti mají *takové* sklony k pyromanii? – pod zemědrapy s diamantovými stěnami, které si opatrně vykračují po hezkých městských ulicích. Davy jsou pestrá a divoká směsicí imigrantů, kteří sem vyrazili za nákupy a handrkováním a v některých případech i za výlety za hranice těla pod vlivem divných substancí, na chodnících před obrovskými ulitami kruhových stanů a nízkých bunkrů vyrobených z tenké vrstvy betonu nastříkané na bublině z aerogelu. Nejezdí tu auta, ale šílená směsice osobních vozítek, od gyroskopicky stabilizovaných hopsadel a segwayů po pásové motorky a pavoučí nosítka, to vše se tlačí mezi chodci a zvířaty.

Dvojice žen se zastaví před čímsi, co mohlo být v předchozím století výlohou butiků. Mladší z nich (blondýna s vlasy spletenými do složitých copánků, na sobě má černé legíny, maskáčové tričko a dlouhou černou koženou bundu) ukazuje na dokonalé retro šaty.

„Nebude v tom mít moc velký zadek?“ zeptá se pochybovačně.

„Ma chérie, tak si je zkus a uvidíš...“ Druhá z žen (vysoká, v proužkovaném pánském obleku z minulého století) vyše k výloze mentální povel a figurína se začne měnit – zformuje hlavu mladší ženy a převezme její postavu i držení těla.

„Musím se přiznat, že mi ta možnost autentických nákupů docela chyběla. Stále ještě se cítím divně, když jsem někde, kde mají *obchody*. To mám z toho, že tak dlouho žiju jenom z knihovny volně přístupných vzorů.“ Amber cvičně zavrtí boky. „Člověk si nějak odvykne od toho *shánění*. O těchhle retro záležitostech nemám nejmenší tušení. Viktoriánská volba není rozhodující, že...?“ zmlkne.

„Jste volební sdružení z jedenadvacátého století, které se prodává resimulovaným a oživeným voličům pocházejícím ze zlatých časů. A ano, tvá sedínka se opravdu trochu zvětšila Ale...“ Annette se tváří zamyšleně.

„Hm.“ Amber se zamračí a figurína ve výloze se před ní otáčí a natřásá boky, takže záhyby sukně sebou smýkají po podlaze. Mračí se čím dál víc. „Jestli máme v těchhle pitomých volbách vážně uspět, potřebuju získat nejen hlasy resimulovaných, ale i našich současníků, a u těch jde v první řadě o podstatu, ne o vzhled. Zažili už příliš mediálních válek. Jsou imunní ke všem sémiotickým hříčkám, které postrádají jakýkoli kognitivní útok. Jestli k nim mám rozeslat své

odštěpky, abych u nich agitovala působilo by to na ně, jako bych chtěla tahat za vodící šňůry...“

„...budou poslouchat tvou zprávu a nic z toho, co budeš mít na sobě ani co řekneš, je na tvou stranu nezíská. S nimi si hlavu nelámej, ma cherie. Naivní resimulanti jsou ale něco jiného, je bys zviklat mohla. Tohle je tvůj první projekt v demokracii po kolika letech? Tvé soukromí, to teď už je jen iluze. Podstatné je, jaký obraz sebe sama dokážeš vytvořit. Lidi tě vyslechnou jen jednou, když se ti povede upoutat jejich pozornost. Ti ovlivnitelní voliči, na které se musíš obrátit, jsou šokováni budoucností, plaší. Tvé sdružení je radikální, takže mu musíš vytvořit konejšivě konzervativní tvář.“

Amber protáhne obličej, výraz středního znechucení nad celým tím populistickým programem. „Ano, myslím, že budu muset, když to bude potřeba. Když se nad tím ale zamyslím, *tohle*...“ Amber luskne prsty a figurína se ještě jednou otočí kolem osy, než se zase rozplizne do neurčitého tvaru, blyštivě dokonale vzedmuté oblouky nad korzetem, „...je na mě trochu moc.“

Nepotřebuje propojovat názory několika různých částečných osobností, módních kritiků a volebních teoretiků, aby jí došlo, že volba viktoriánsky-krétského propojení módy – v podobě divokých fantazií fetišistů zaměřujících se na řadra a zadek – není ten správný způsob, jak se představit jako seriózní politická okrajové skupiny postsingularitních jedinců ze dvacátého století. „Já do voleb nepůjdu jako matka vlasti, jdu do nich, protože si uvědomuju, že máme nanejvýš milion vteřin, abychom se dostali z téhle gravitační pasti předtím, než Zlovolné potomstvo začne vážně zajímat náš výpočetní výkon. Pokud je nepřesvědčíme, aby se k nám přidali, bude po nás. Zkusme najít něco praktičtějšího, co můžeme napěchovat správnými významy.“

„Třeba jako tvé korunovační šaty?“

Amber sebou trhne. „Zásah.“ Říše prstence je mrtvá a spolu s ní odešla i celá právní platforma z počátků pobytu na oběžné dráze Jupitera. Amber má štěstí, že je naživu jako soukromý občan v tomhle novém chladném věku na hranici aury z vnitřní soustavy. „To bylo jen divadelní představení. Tehdy mi úplně nedocházelo, co dělám.“

„Vítej v dospělosti a zkušenosti.“ Annette se tajuplně usměje nějaké vzdálené vzpomínce. „*Necítíš* se starší, jen tentokrát víš, co děláš. Někdy mě tak napadá, jak by se na to tvářil Manny, kdyby tady byl.“

„Ten ptačí mozeček,“ prohodí Amber opovržlivě, poděšená nápadem, že by jí její otec mohl v něčem pomoci. Prochází za Annette davem ulicí, kde žebraví misionáři kážou jakési nové náboženství a potom dveřmi do opravdového obchodního domu, takového toho se skutečným lidským personálem a zkušebními místnostmi, ve kterých upravují oděvy na míru. „Pokud mám vyslat své odštěpky vytvořené pro různé cílové skupiny, není trochu nepatřičné zvolit jediný vzhled? Chci říct, můžeme jít do hloubky a sestavit jedinečný odštěpek pro každého voliče...“

„Možná.“ Dveře za nimi se opět zhmotní. „Potřebuješ ale základní identitu.“ Annette se rozhlíží, jak se snaží zachytit pohled některého z prodavačů. „Musíme začít s výchozím střihem, stylem a potom ho rozpracovávat na míru všem, na které se budeš obracet. Navíc ještě dneska večer máme... á, bonjour!“

„Dobrý den. Čím posloužíme?“ Dvě prodavačky a jeden prodavač, kteří se vynořili za displeji – na nichž probíhá smyčka o dějinách krejčovského umění, modelky na molech předvádějící směs a srovnání staletí módy – jsou zjevně odštěpky společné primární osobnosti, odvozené jednotky spojené zvýšenou posedlostí oděvnictvím. Pokud nejsou součástí krejčovského kyborganismu, mají k němu přinejmenším velmi blízko, oblečení od hlavy k patě v nejkvalitnějších replikách Chanela a Armaniho a navozují tak jednoznačně náladu dvacátého století. Tohle není obyčejný obchod, je to chrám velmi výstřední formy umění, jehož zaměstnanci jsou vyškoleni jako strážci esoterických tajemství božského vkusu.

„Mais oui. Sháníme tady pro neteř nějaké oblečení.“ Annette prochází přehřšlemi módních nápadů namapovaných v databance obchodu a listuje seznamem požadavků, který právě s přispěním prodavače dotvořil jeden z jejích duchů. „Chystá se vstoupit do politiky a otázka jejího image je důležitá.“

„Bude nám *nesmírným* potěšením vám pomoci,“ přede majitelka a vznešeně přistoupí k věci: „Byly byste tak laskavý a prozradily nám, jaké jsou vaše představy?“

„Tak, tedy.“ Amber se zhluboka nadechne, pohlédne úkosem na Annette. Annette jí pohled bez mrknutí oka opětuje. *Máš vlastní hlavu*, odešle k ní. „Já se orientuju na správný program urychlování. Máte o něm nějakou představu?“

Vrchní členka krejčovského kyborganismu se sotva zmatelně zamračí, dvojice vrásek jí zvlní čelo mezi dokonale symetrickým obočím, takže zcela odpovídá jejímu klasickému obleku nového střihu. „Zaslechla jsem nějaké odkazy, avšak dáma věnující se módě jako já se politikou nezaobírá,“ řekne, jako by se snažila ospravedlnit. „Zejména pokud se jedná o politiku jejích zákazníků. Vaše, ehm, teta říkala, že jde o otázku image?“

„Ano.“ Amber pokrčí rameny a náhle si uvědomí, v jakých hadrech je navlečená. „Ona je mou volební agentkou. Podle ní mám problém, protože existuje jistá demografická skupina, která zaměřuje image s podstatou a která má strach z neznámého. Proto potřebuju šaty, které vyvolávají dojem poctivosti, respektu a rozvážnosti. Něco, co se hodí pro představitele radikálních politických myšlenek, avšak s důrazem na dlouhou tradici solidnosti. Bohužel už mi nezbývá příliš času – dnes večer pořádám velký večírek pro potenciální sponzory. Víím, že je to hodně narychlo, ale na to mi stačí nějaká konfekce.“

„Čeho přesně máte v úmyslu dosáhnout?“ ptá se krejčová, hlas má ochraptělý a z její výslovnosti se dá vytušit středomořský přízvuk. Zdá se, že ji tento úkol velmi nadchl. „Pokud si myslíte, že na to může mít vliv vaše volba oblečení...“

„Kandiduju do sněmovny,“ odpoví Amber na rovinu. „Za sdružení, které požaduje vyhlásit stav nouze a okamžité úplné nasazení vedoucí ke stavbě vesmírné lodi. Tahle sluneční soustava už moc dlouho obývatelná nebude a my z ní musíme emigrovat. My všichni, včetně vás, než se Zlovolné potomstvo rozhodne, že nás přetvoří na komputronium. Chystám se osobně paralelně navštívit každého voliče a mé setkání s každým z nich mu musí být ušito na míru.“ Přinutí se k úsměvu. „Takže potřebuju asi tak osm obleků a pro každý z nich ještě čtyři samostatné proměnlivé složky, nějaké doplňky a dva až tři klobouky – to stačí, aby žádný z nich nevidělo více než několik tisíc voličů. Všechno musí být jak hmotné, tak virtuální. Dále bych si ráda prohlédla vaši nabídku historických společenských šatů, to je ale v tuhle chvíli až na druhém místě.“ Zazubí se. „Máte nějaké prostředky na testování reakcí různých druhů osobnosti z různých historických období na kombinace oblečení? Hodilo by se nám, kdybychom si některé modely mohly takto otestovat.“

„Myslím, že to jde zaonačit ještě lépe.“ Vedoucí souhlasně přikývne, právě nejspíš přemítá o svém spořicím účtu krytém zlatem. „Hansel, postarejte se prosím o případné další zákazníky, dokud se nám nepodaří splnit všechna přání madam...“

„Macxová. Amber Macxová.“

„...Macxové.“ Louise tohle jméno očividně nic neříká. Amber sebou lehce trhne; to je důkaz, jak významně rozdrobená je společnost dětí Saturnu a jak početné je obyvatelstvo této samostatné oblasti, když po jediné generaci si už nikdo ani nedokáže vybavit, kdo byl královnou Říše prstence. „Pojďte prosím se mnou, pustíme se do ověřování kombinací osobitého stylu, které budou splňovat vaše požadavky...“

* * *

Vítejte v osmém desetiletí, singularita plus jedna gigasekunda (možná trochu víc – nikdo vlastně přesně neví, kdy, a vlastně i *zda* bylo singularity dosaženo). Obyvatel sluneční soustavy je buď šest miliard, nebo šedesát miliard, podle toho, jestli započítáte i rozvětvené Stavové vektory postlidí a simulací mrtvých fenotypů, které ve Schrodingerových krabicích provozuje stejně jako lidi Zlovolné potomstvo. Většina tělesně oživených lidí stále žije na Zemi, ale leknínové plošiny zavěšené pod objemnými horkými vodíkovými balony v horních vrstvách atmosféry Saturnu už poskytují domov několika milionům a osud pevných vnitřních planet je už zpečetěn. Všechny ostatní inteligence srovnatelné s lidskou, které mají aspoň trochu ponětí o tom, co se děje, se pokoušejí emigrovat předtím, než se Zlovolné potomstvo rozhodne recyklovat Zemi a zaplnit tak mezeru v soustředných slupkách z nano počítačů, které jim slouží jako místo k životu; vnořená soustava matrjošek Dysonových sfér, které zatemňují pozemskou oblohu a které napomohly k vymírání planetární fotosyntetické biomasy, protože rostliny trpí nedostatkem krátkovlnného světla.

Od sedmého desetiletí se výpočetní hustota sluneční soustavy rapidně zvyšovala. Více než polovina planetární hmoty v pásu asteroidů byla přeměněna na nanoprocesory, pohromadě je držely kvantově propletené vazby a vytvářely z nich pavučinu tak hustou, že každý gram této hmoty dokáže simulovat všechny možné životní zkušenosti jedné lidské bytosti během pouhých pár minut. Hospodářství 2.0 už překonalo samo sebe a v boji o přežití je nuceno mutovat v zuřivě válce ve zbrojení. To všechno po příchodu Slimáka, mimozemského parazita těžícího z nových posthumálních inteligencí tím, že podřívá jejich systémy hodnot. Zbyl z něj už jenom název, který jako obecné označení používají intelligence srovnatelné s lidskou, když popisují vazby, kterým nerozumějí.

Nejnovější generace posthumálních jedinců je k lidem nepřátelská podstatně méně, liší se ale od nich mnohem víc, než generace let čtyřicátých a šedesátých. Mezi svými méně pochopitelnými aktivitami se Zlovolné potomstvo zabývá zevrubným výzkumem fázového prostoru všech možných lidských zkušeností. Možná se přitom nakazilo Tiplerovými kacířskými myšlenkami, protože teď sem pomocí přístupových bodů na orbitě Titanu proudí nepřetržitý tok resimulovaných nahraných lidí. Po Záplavě chytrolínů následovalo Oživení nadmíru zmatených. Problém je v tom, že ve skutečnosti nejde o oživené – jedná se o simulace založené na souboru jejich zachovaného díla, přepracovaných a útržkovitých záznamů jejich vzpomínek, popletené jako kačenky nahnané do kávomlýnku budoucnosti.

Sirhan al-Churasání jimi pohrdá s abstraktním opovržením starožitníka, který dokáže vycítit propracovanou, ale naprosto průhlednou napodobeninu. Ale Sirhan je mladý a má opovržení nazbyt, takže si s ním ani neví rady. Jsou vhodným objektem jeho frustrace. A on má důvodů ke zklamání spousty, počínaje jeho přerušované nefunkční rodinou, která patří k těm nejstarším mezi těmi, co jejich planeta zplodila jako shluk objektů narážejících do sebe v chaotických trajektoriích nadšení a zhnusení.

Sirhan se považuje za filosofa a historika věku singularity, za kronikáře nepochopitelného, což je docela báječná funkce, až na to, že svého největšího porozumění dosáhl díky prastaré rodinné robotické kočce. Střídavě poskakuje kolem matky a střídavě se na ni zlobí. Amber Macxová, bývalá královna Říše prstence a nynější vůdčí osobnost v komunitě utečenců. A současně si váží (pokud se nepokouší vyhýbat jeho vůli) svého otce. Sadík al-Churasání, kdysi muslimský učenec, teistický kacíř a nakonec stále významnější filosofický patriarcha v konzervativním křídle. V duchu se děší dědy (a zároveň se na něj trochu zlobí), který obvykle vystupuje v podobě hejna poštovních holubů, deště hlemýžďů nebo něčeho podobně nekonvenčního. Musí si přiznat, že Manfredovo náhlé vtělení do lidské podoby uvedlo Sirhana trochu do rozpaků. Občas se také baví se svou nevlastní babičkou Annette, která se nechala oživit do svého mladistvého těla potom, co nějaký čas strávila jako lidoop, a která ho podle všeho vnímá jako jakýsi soukromý projekt.

Jenže právě teď mu Annette příliš nepomáhá, jeho matka agituje za volební sdružení, které hodlá po vítězství ve volbách vyhodit celý svět do povětří, jeho děda se ho snaží přesvědčit, aby všechno, co je mu drahé, svěřil nějakým humřím vyvrhelům, a kočka se s ním nebaví.

A vy si myslíte, že máte problémy?

* * *

Kompletní královský Brusel přesadili na Saturn, desítky megatun budov zmapovali až do úrovně nanometrů a to všechno odeslali do temnoty vnější soustavy, kde to mělo být zase znovu sestaveno v gravitaci kolonií na leknínových plošinách, které jsou rozesety po stratosféře plynného obra (Pravděpodobně bude nakonec následovat celý povrch Země – a potom Zlovolné potomstvo oloupe planetu jako jablko, přemění ji na oblak nově vytvořených nanopočítačů, které připojí ke kynoucímú matřjoškovitému mozku.) Kvůli problémům při sporech o zdroje v plánovacím algoritmu festivalového výboru – ale možná jde jen o důmyslný vtip – začíná teď Brusel z druhé strany stěny diamantové bubliny proti Bostonskému muzeu vědy, vzdušnou čarou z pohledu poštovních holubů pouhý kilometr od sebe. Proto také, když se naskytne příležitost k oslavě narozenin nebo svátku, má Amber tendenci vodit lidi za zářivými světly velkoměsta, do míst, odkud je krásný výhled na umělý povrch nad Saturem.

Tentokrát ale pořádá poměrně neobvyklý večírek. Na Annettino nevtrlivé naléhání si pronajala Atomium a pozvala smečku hostů na grandiózní akci. Nejde o rodinnou sešlost – i když Annette jí slíbila překvapení –, spíš o obchodní setkání, o zkoušku terénu předtím, než ohlásí svou kandidaturu. Jedná se o mediální událost, pokus o přípravu Amberina návratu do hlavního proudu politiky lidského společenství.

Sirhanovi se sem vůbec nechtělo. Má na práci mnohem důležitější věci, třeba katalogizaci Ainečiných vzpomínek na cestu *Polního cirkusu*. Shromazďuje také sbírku rozhovorů s resimulovanými logickými pozitivisty z Oxfordu v Anglii (s těmi, kteří se neuchýlili k ubreptanému blábolení, když si uvědomili, že všechny jejich stavové vektory patří do sady ze všech sad, které neobsahují samy sebe), kteří se nepokoušejí zkonstruovat solidní racionální oporu pro svou víru, že mimozemská inteligence je oxytnoron a že celá ta rozlehlá síť kvantově propojených směrovačů obíhajících kolem hnědých trpaslíků v galaxii Mléčné dráhy je pouhá náhoda, jeden z malých žertů evoluce.

Ale tetička Annette ho objala kolem ramen a slíbila mu, že se dočká překvapení, když na ten večírek přijde. A kdyby pro nic jiného, za nic na světě by si nemohl nechat ujít roli nenápadného pozorovatele setkání Manfreda s Amber.

Sirhan dojde k zářící ocelové kupoli, která skrývá vchod do Atomia, a čeká na výtah. Stojí v řadě za hejnem mladistvě vypadajících žen, vychrtlých a nastrojených v koktejlových róbách a tiárách okopírovaných z němých filmů 20. let 20. století. (Annette ohlásila jako téma večírku věk elegance, protože si velmi dobře uvědomovala, že tím přinutí Amber, aby se soustředila na to, jak bude na veřejnosti vypadat.) Sirhan se ale soustředí na něco úplně jiného. Různé části jeho vědomí provádějí tři souběžné rozhovory s filosofy („o čem nelze hovořit, o tom nelze nic vědět“ a tak podobně), ovládá dva roboty prověřující v muzeu vodovodní a ventilační potrubí a zaujatě se věnuje diskusím s Aineko o postřezích o mimozemském artefaktu obíhajícím hnědého trpaslíka Hyundai +4904/-56. To, co z něj zbývá, projevuje zhruba stejně společenské pozornosti jako hlávkový salát.

Výtah dorazí a pojme dávku cestujících. Sirhana natlačí do jednoho z rohů bublina smíchu z lepší společnosti a aromatický oblak dýmu z neskutečné cigaretové špičky ze slonoviny, když výtah vyrazí šedesát metrů dlouhou šachtou směrem k vyhlídkovému podlaží na vrcholu Atomia. Je to jedna z kovových koulí o průměru deseti metrů, s točitými schody a eskalátory propojujícími ji se sedmi sférami v rozích osmistěnu, který v minulosti sloužil jako ústřední bod Světové výstavy v roce 1950. Na rozdíl od zbytku Bruselu se jedná o originální díly a atomy, zohýbané struktury ze slitin z časů předvesmírných, které byly na Saturn dopraveny za cenu nepředstavitelných nákladů. Výtah se zastaví s mírným zhoupnutím. „Promiňte *mi*,“ vypískne jedna z rozjařených dívek, která se zakymácí dozadu a vrazí loktem do Sirhana.

Zamrká, sotva zaregistruje její černé povlávající vlasy, pigmentové stíny umělecky naladěné kolem očí. „Nic se nestalo.“ Na pozadí Aineko sarkasticky pokračuje ve vyprávění o nedostatku zájmu, který posádka *Polní služby* projevovala ke kočce, když se pokoušela dekompileovat jejich stopaře Slimáka (mimozemského jedince, finanční nástroj, parazitní pyramidální strukturu nebo co byl zač). Ten přicestoval do sluneční soustavy s nimi odměnou za to, že jim pomohl uniknout zdivočelým ekonomickým nástrojům, které je zajaly v demilitarizované zóně na druhé straně směrovače. Je to příšerně zneklidňující, Sirhan ale cítí zoufalou touhu pochopit, co se tam venku přihodilo. Je to klíč k pochopení posedlosti a slabin jeho vedlejší matky – což, jak podvědomě tuší, bude v budoucnosti velmi užitečné.

Obejde houf načančaných rozjařených dívek a vyjde do nižšího z nerezových podlaží, která rozdělují kouli. Od diskrétně lidsky vypadajícího servomatu si vezme ovocný koktejl, přejde k řadě trojúhelníkových oken vyhlížejících přes prostranství pod nimi směrem k Americkému pavilonu a Světové vesnici. Kovové stěny jsou vyztuženy tyrkysově natřenými nosníky a výplně z plexiskla jsou zamlžené stářím. S obtížemi zahlédne na desetinu velikosti zmenšený model atomové zaoceánské lodi odplovající od mola pod nimi nebo obrovský hydroplán s osmi motory vedle. „Ani jedinkrát se mě nezeptali, jestli se Slimák na lodi nepokusil namapovat do prostor vyhrazených lidem,“ stěžuje si mu Aineko. „Ani jsem to od nich nečekala, ale věř mi! Tvoje matka je hrozně moc důvěřivá, chlapče.“

„Předpokládám, že ty ses pojistila,“ lichotí Sirhanův duch kočce. Tím tu vznětlivou metakočku povzbudí k další sáhodlouhé sebechvále v podobě zevrubného rozebírání nespolehlivosti finančních nástrojů splňujících podmínky Hospodářství 2.0. Hospodářství 2.0 zjevně nahrazuje jednu nesměřovanou vrstvu konvenčních peněz i mnoho nesměřovaných vrstev možných obchodů jakousi šíleně barokní objektově-relační konstrukcí založenou na parametrizovaných touhách a subjektivních hodnotách vycházejících z objemu zkušeností účastníků, což z pohledu kočky dělá všechny takové transakce vnitřně nedůvěryhodnými.

A proto jsi taky zůstala třet tady s námi opicemi, poznamená Sirhanovo já cynicky, když vytváří ducha Elizy, aby pokračoval v přitakávání kočce, zatímco on se bude věnovat večírku.

V kouli Atomia je nepříjemně teplo – není se čemu divit, motá se tady nahoře přinejmenším třicet lidí, pokud nepočítáme servomaty – a na několika místních všesměrových kanálech zaznívá hudba nejrůznějších stylů, aby se hýřilové mohli pokyvvovat do rytmu klasického techna, valčíku, reggae...

„Bavíte se dobře?“ Sirhan se odpojí od diskuse s jedním z nesmělých filosofů a uvědomí si, že má prázdnou sklenici a že se na něj výstražně zubí jeho matka přes okraj koktejlové sklenice obsahující cosi, co ve tmě světélkuje. Je obutá v kozačkách na vysokém podpatku a na sobě má černou sametovou kombinézu obepínající ji jako druhá kůže a už začíná být opilá. Fyzicky je mladší než Sirhan, je to, jako by měl nesnesitelně chytrou mladší sestru, která se najednou tajuplně objevila v jeho životě, aby nahradila vlastní matku, která zůstala doma a už před několika dekádami zemřela spolu s Říší prstence. „To se podívejme, schováváš se v koutě na večírku svého dědečka! Podívej, máš prázdnou skleničku. Nechceš zkusit tuhle capiriňu? Mám tady někoho, s kým bych tě chtěla seznámit...“

Přesně v takovýchto chvílích se Sirhan skutečně podivuje, co u orbity Jupitera jeho otec kdy na téhle ženě viděl. (Ale na druhou stranu, v alternativním světě, ze kterého se vrátila tahle její kopie si ji nevzal. Takže co to znamená?) „Jen pokud v ní není fermentovaná šťáva z hroznů,“ odpoví rezignovaně, nechá se vést houfem diskutujících a kolem smutně se tvářící gorily usrkávající brčkem nějaký long drink. „Všichni patří ke stoupencům urychlování!“

„Možná ne.“ Mluví o partě děvčat, kterých si tak snažil nevšímat ve výťahu. Oči se jim lesknou, opravdu si tenhle večírek z dvacátého století užívají, divoce kolem sebe mávají svými cigaretovými špičkami a koktejlovými skleničkami. „Rito, chtěla bych ti představit Sirhana, syna mé druhé větve. Sirhane, tohle je Rita Je taky historická. Co kdybys...“

...černé oči, zvýrazněné nikoli pudrem nebo barvičkami, ale řízenými pigmenty v kožních buňkách. Černé vlasy, náhrdelník z obrovských perel, tenké černé šaty až na zem, výraz lehkých rozpaků na tváři s vystouplými lícními kostmi – v dřívějších časech mohla být černovlasou Audrey Hepburnovou. „Nesetkali jsme se před chvílí ve výťahu?“ Rozpaky se teď v její tváři zračí ještě viditelněji.

Sirhan se začervená, neví, jak odpovědět. V tu chvíli se ale na obzoru objeví nějaká vetřelkyně a protlačí se mezi nimi. „To vy jste ten kurátor, který změnil uspořádání exponátů v galerii prekambria z teologického hlediska? K tomu bych tedy měla co namítnout!“ Vetřelkyně je vysoká, průbojná a blondátá. Sirhan ji nenávidí od prvního pohledu na její vztyčený ukazovák.

„Nech toho, Marisso, jsme na večírku a ty lezeš všem na nervy celý večer.“ Historická Rita se k jeho překvapení do vetřelkyně rozzlobeně pustí.

„To je v pořádku,“ vymáčkne ze sebe. V nitru jeho vědomí přinutí cosi jeho přikyvující loutku, která naslouchá kočce, aby vstala a odeslala k němu pořádnou dávku čerstvých vzpomínek – cosi důležitého, cosi o tom, že Zlovolné potomstvo posílá kosmickou loď, které má od směrovače něco přivést –, ale lidé kolem něj odčerpávají tolik pozornosti, že tuhle dávku musí uložit na pozdější dobu.

„Ale kdepak, to *není* v pořádku,“ prohlásí Rita Ukáže na vetřelkyni, která prohlašuje cosi o nesprávnosti teologických interpretací, jak se snaží nějak ospravedlnit, a řekne: „Plonk. Uff. Kde jsme to přestali?“

Sirhan zamrká. Najednou všichni, kromě něj, zjevně tu otravnou Marissu ignorují. „Co se to teď stalo?“ zeptá se opatrně.

„Kilfajlovala jsem ji. Neříkej, že ještě nepoužíváš super-plonk.“ Rita k němu vyšle místně uloženou myšlenku a on ji opatrně přijme, když nejdříve vypustí pár Turingových orákul, aby ji otestovaly na výskyt stop-stavů. Vypadá to jako nějaký háček zrakového centra, který má přístup ke sdílené databázi vlastních rozhraní a zahrnuje cosi na způsob vedlejšího rozhraní napojeného do Brokovy oblasti. „Připoj se a užij si to, večírky bez otravných lidí.“

„Nikdy jsem neviděl...“ Sirhan zmlkne a roztržitě si modul nahraje. (Kočka blábolí cosi o božích modulech a metastatických zámotcích a o obtížích s tím, jak zařídit, aby se osobnosti vyvíjely na přání kdesi v nitru jeho vědomí, zatímco jeho částečné já moudře pokyvuje, kdykoli se kočka odmlčí.) Přijde mu, jako by se zavřela jakási vnitřní víčka Rozhlédne se, na jednom konci místnosti vidí nějakou rozmazanou skvrnu, která vydává protivné bzučení. Vypadá to, že jeho matka se s ní právě o čemsi zuřivě dohaduje. „To je vážně zajímavé.“

„Ano, při takovýchhle akcích je to k nezaplacení.“ Rita ho poděsí, když si vezme jeho levou ruku do dlaní – její cigaretová špička se scvrkává a zhušťuje, až je z ní jenom širší lem na její plesové rukavičce – a vede ho k servomatu. „Mrzí mě, jak jsem vám předtím šlápla na nohu, trochu to se mnou škublo. Amber Macxová je opravdu vaše matka?“

„Ne tak docela, je mou vedlejší matkou,“ zamumlá. „Oživená nahraná kopie verze, které cestovala k Hyundai +4904/-56 na palubě *Polního cirkusu*. Místo mého otce si vzala jednoho francouzsko-alžírského analytika zaměřeného na triky se sebevědomím, ale myslím, že se před pár lety rozvedli. Má skutečná matka se provdala za imáma, zemřela ale jako oběť Hospodářství 2.0.“ Zdá se, že ho vede k řadě oken, odkud ho předtím odvedla Amber. „Proč se ptáte?“

„Protože vy nejste právě mistr konverzace,“ vysvětluje mu Rita klidně, „a necítíte se také dobře v davu lidí. Nemám pravdu? To jste byl vy, kdo provedl tu úžasnou preparaci Wittgensteinovy kognitivní mapy? Té, která obsahuje preverbální Godelův řetězec?“

„To bylo...“ odkašle si. „Myslíte, že to bylo úžasné?“ Náhle ho cosi napadne a on vyšle ducha, aby prověřil osobnost téhle Rity a aby zjistil, co je zač a co chce. Obvykle to nestojí za námahu poznat někoho blíže než jen ze společenské konverzace, ona ale podle všeho prozkoumala jeho osobnost a on by rád věděl, proč to udělala se svým já, které klábosí s Aineko, už využívá tři kopie využívající zdroje v téměř reálném čase. Pokud bude rozesílat duchy i dál takhle marnotratně, brzy se zadluží až po uši.

„Opravdu si to myslím,“ odpoví mu. U stěny stojí lavička a on najednou zjistí, že na ní sedí a Rita vedle něj. *Nehrozí žádné nebezpečí. Nejsme tu sami ani nic podobného, uklidňuje se prkenně.* Ona se na něj usmívá, obličej mírně nakloněný na stranu, rty pootevřené a jeho na chvíli zaplaví omračující pocit možností: *Co když najednou odhodí veškeré slušné chování? Jak nízké!* Sirhan věří v sebekázeň a důstojnost. „Opravdu mě to zaujalo...“ Předá mu další dynamicky spustitelný modul, který obsahuje podrobnou kritiku jeho analýzy Wittgensteinovy matriofobie v kontextu rodově rozlišených jazykových konstrukcí a vídeňské společnosti devatenáctého století, doplněnou o hypotézu, která způsobí, že Sirhan zalapá po dechu jistým rozhořčením nad pouhou myšlenkou, že ze všech lidí *on* může sdílet Wittgensteinův pokřivený názor. „Co myslíte?“ Otázku položí s uličnickým úsměvem ve tváři.

„Aghr.“ Sirhan se snaží nespoknout jazyk. Rita si dá nohu přes nohu, šaty jí šustí. „Já, ehm, abych tak řekl...“ Ve stejnou chvíli se vrátí duch a vysype mu do paměti bahno očividně pornografických obrázků. *Je to past!* Ječí na něj. Její ňadra, boky, klín – hladce vyholený, jak si nemůže nevšimnout – proti němu vystřelují v divoce vášnivém transu. *Matka se tě pokouší dostat za sebou na šikmou plochu!* A on si vzpomene, jaké by to bylo, probudit se v posteli vedle téhle ženy, kterou skoro nezná, rok po svatbě, protože jeden z jeho vnímavých duchů právě strávil několik vteřin síťového času (neboli několik subjektivních měsíců) tím, že si užíval s jejím duchem, a ona skutečně má zajímavé nápady na výzkum, i když je to ctižádostivá, příliš moderní žena, která si myslí, že mu dokáže dokonale uspořádat život. „Co je tohle?“ zabreptá a cítí, jak mu rudnou uši a jak ho začíná jeho oblek svírat.

„Jen tak spekuluju o možnostech. Spolu bychom toho mohli hodně dokázat.“ Opatrně ho obejmě kolem ramen a lehce si ho k sobě nakloní. „Nechtěl byste zkusit, jak by nám to šlo, kdybychom spolupracovali?“

„Ale, ale...“ Sirhan se potí. *Nabízí mu snad, aby s ní šel do postele?* Přemítá, dokonale zahanbený vlastní neschopností dešifrovat její signály. „Co chcete!“ zeptá se jí.

„A víte vy, že se superplonkem můžete provést i něco víc než jen kilfajlovat otravné idioty?“ šeptá mu do ucha „Můžeme být neviditelní, teď a tady, když budete chtít. Je to skvělé pro důvěrné schůzky – i pro jiné věci. Můžeme krásně spolupracovat, naši duchové si přece vedli velmi dobře...“

Sirhan vyskočí, rudý jako rak, a jde od ní pryč. „Ne, děkuju!“ vyštěkne a okamžitě je na sebe naštvaný. „Sbohem!“ Jeho ostatní kopie, rozrušené signálem citového přetížení, jsou vyrušeny ve své práci a teď si rozhořčeně stěžují. Její ublížený výraz je na něj už příliš. Kilfajl se aktivuje a přemění ji na neurčitou tmavou skvrnu na stěně, jak ji teď vnímá jeho mozek. Otočí se od ní a pomalu odchází, překypuje vztekem na svou matku za to, že byla tak zákeřná, že chtěla spatřit jeho tvář zmlatanou tělesnou vášní.

* * *

Mezitím v jedné z nižších koulí, obložené stříbřitěmodrými izolačními polštáři, které drží v sebe díky lepicí pásce, hlavní představitelé volebního sdružení urychlujících diskutují o svém návrhu na přesun světa zlomkem rychlosti světla

„Nemůžeme předstihnout kolaps nepravého vakua,“ trvá na svém Manfred. Pohybuje se mírně nekoordinovaně a jeho samohlásky znějí bublavě pod vlivem první sklenice ovocného punče, se kterým se musel vypořádat jeho dvacetiletý organismus. Jeho tělo je mladé a celkem štíhlé, vlasy mu ještě rostou, a protože se vzdal svého staromilského odmítání implantátů, konečně si pořídil pár vnitřních rozhraní, která mu umožnila převést dovnitř všechny procesy exokortexu, které dříve provozoval na hloupých Turingových strojích vně svého těla Zachoval si ale vlastní smysl pro styl, takže jako jediný v místnosti na sobě nemá nic na způsob sportovního saka ani klasického společenského obleku. „Propletená výměna pomocí směrovačů je v absolutních hodnotách stále pomalejší než světlo – případná fázová změna ho nakonec dostihne, ta síť musí někde končit. A co budeme potom dělat, Samíno?“

„O to se nepřu.“ Žena, ke které mluví, oblečená v zelenozlatém sáří a ozdobená zlatem a přírodními diamanty v hodnotě rovné jmění menšího maharádži, zamyšleně přikyvuje. „To se ale ještě nestalo a my máme důkazy, že nadlidské inteligence se potulují tímhle vesmírem už řadu gigalet, takže se můžeme celkem spolehnout, že nejhorší myslitelné katastrofy jsou málo pravděpodobné. A když na to přijde, vlastně ani nevíme, k čemu ty směrovače slouží ani kdo je zkonstruoval. Takže...“ pokrčí rameny. „Vzpomeň si, co se stalo, když seje někdo pokusil prozkoumat. Tím nechci nikoho urazit.“

„Jako by se stalo. Jestli jsou naše informace správné, Zlovolné potomstvo nemá až tak negativní postoj k myšlence využití směrovačů, jak bychom my staromódní metalidé chtěli věřit.“ Manfred se zamračí, když se snaží vzpomenout si na nějakou dávno zapomenutou anekdotu – experimentuje s novým paměťovým kompresním algoritmem, který ho nutí využívat jeho zvyklosti z mládí, když se snaží zaznamenat si úplně všechno kolem, takže někdy mu přijde, že má na jazyku myšlenky téměř celého vesmíru. „Vypadá to, že jsme nuceni se dohodnout na tom, že potřebujeme vědět víc o tom, co se děje, a o tom, co tam oni dělají. Vlivem odpadního tepla z výpočetních procesů o průměru několika světelných let dochází k anizotropiím vesmírného pozadí – tohle může způsobit jen nějaká mezihvězdná civilizace, která navíc podle všeho nezůstala uvězněna stejně jako místní civilizace s matrjoškovitými mozky. Přicházejí k nám znepokojující fámy o tom, že si ZP zahrává se strukturou prostoročasu ve snaze nějak obejít Bekensteinovu vazbu. Pokud se o to ZP skutečně pokouší, tak ti, kdo jsou blízko supershluků, už znají odpověď. Pokud chceme zjistit, co se děje, nejlepším způsobem je jít tam a promluvit si s někým, kdo to řídí. Můžeme se dohodnout alespoň na tomhle?“

„Nejspíš ne.“ Oči se jí třpytí pobavením. „To závisí na tom, jestli někdo v první řadě na tyhle civilizace věří. *Vím*, že tvoji lidé poukazují na záběry z dalekého vesmíru, zachycené na tu velikou vzdálenost nějakým rozdrchaným poškrábaným habelko-kabelkovým zrcadlem z konce dvacátého století, kromě několika teorií ale nemáme žádný důkaz Casimirova efektu ani párové produkce nebo rotujících drtičů helia 3 – natožpak abychom dokázali, že se celé galaktické civilizace snaží zhroutit

nepravé vakuum a zničit vesmír!“ Trochu ztlumila hlas: „Nebo alespoň dostatečný důkaz, abychom přesvědčili většinu lidí, milý Manny. Víím, že tě to šokuje, ale ne každý je neofilní posthumánní převlékač těl, který za nejlepší způsob trávení vědeckých prázdnin považuje vtělení na dvacet let do hejna dokonale propojených racků jen proto, aby otestoval a ověřil teze o Turingově orákulu...“

„...ne každý si dělá starosti s dalekou budoucností,“ přerušil ji Manfred. „Je to důležité! Nezáleží na tom, jestli budeme žít, nebo zemřeme – to je podružné. Důležité je, jestli informace vycházející z naší sféry zůstanou zachovány, nebo jestli jsme uvízli ve ztrátovém médiu, kde veškerá naše existence nic neznamená. Je naprosto trapné patřit do živočišného druhu s tak výrazným nedostatkem zvědavosti v otázce vlastní budoucnosti, pokud se to navíc týká nás všech osobně! Myslím tím, že až nadejde doba, až tu nebude nikdo ani nic, co by si na nás pamatovalo, tak co potom...“

„Manfrede?“

Zarazí se uprostřed věty, ústa otevřená, tupý výraz ve tváři.

To přišla Amber, v černé přiléhavé kombinéze s koktejlovou sklenicí v ruce. Zjevně neblokovaná a vyvedená z míry, hrozně zranitelná. Modrá tekutina se rozvlní, téměř vystříkne ze skleničky – okraj má co dělat, aby se včas protáhl a zachytil kapky. Za ní stojí Annette, ve tváři nadmíru spokojený výraz.

„Ty.“ Amber se odmlčí, v obličeji jí škubá, jak útržky jejího vědomí kyvadlově poletují mezi jejím mozkiem a okolím a dotazují externí zdroje informací. „Ty opravdu jsi...“

Pod rukou se jí kvapně zahustí oblak a její prsty se uvolní a upustí sklenici.

„Eee.“ Manfred na ni zírá a není schopen slova „Já, eee.“ Po chvíli pohlédne za ni. „Nechceš nám něco vysvětlit?“ požádá tetičku.

„Myslely jsme si, že bys nám mohl poskytnout nějaké dobré rady,“ promluví Annette do nepříjemného ticha. „A taky se sejít v rodinném kruhu. Mělo to být překvapení.“

„Překvapení.“ Amber se tváří zmateně. „To celkem sedí.“

„Jsi vyšší, než jsem čekal,“ řekne Manfred nečekaně.

„Jo?“ Pohlédne na něj a on trochu natočí hlavu a zpřímá na ni pohlédne. Je to historický okamžik a Annette všechno ukládá do paměťového diamantu, ze všech možných úhlů. Špinavým malým rodinným tajemstvím je, že Amber se se svým otcem nikdy nesetkala, nikdy nestáli naproti sobě v upoceně blízkosti dvou těl z masa a kostí. Narodila se více než rok po rozvodu Pamely s Manfredem, uložena jako embryo v nádobě s tekutým dusíkem, aby sehrála roli pěšce v té trpké partii rozvodových šachů – na vlastní podnět povýšena na královnu na vysoké orbitě kolem Jupitera, vyproštěna z dusivého sevření své matky právním nástrojem, který k ní propašoval Manfred v mozku své kočky. Tohle je ale poprvé, kdy navzájem spatřili své tváře bez elektronického prostředníka. I když si už po Obchodní stránce řekli všechno, co bylo potřeba, rodinné vztahy antropoidů stále ještě v první řadě vycházejí z řeči těla a feromonů. „Jak dlouho už jsi tady?“ zeptá se ho, jak se snaží zakrýt vnitřní zmatek.

„Asi šest hodin.“ Manfred ze sebe vypraví chabou parodií úsměvu, jak se jí snaží obsáhnout pohledem celou najednou.

„Takže teď ti objednáme další skleničku a dáme hlavy dohromady, dobrá?“

„Dobrá.“ Amber se zhluboka nadechne a změří si Annette. „Tohle všechno jsi způsobila ty, ty to taky musíš dát do pořádku.“

Annette tam jen stojí a usmívá se tomu, co způsobila

* * *

Když se objeví první paprsky úsvitu, je Sirhan rozzlobený, vystřízlivělý a připraven ke rvačce s prvním, kdo vstoupí do dveří jeho kanceláře. Místnost je dlouhá zhruba deset metrů, s podlahou z leštěného mramoru a střešními okny ve stropě zdobeném složitou štukaturou. Uprostřed podlahy se košatí struktura jeho současného projektu jako nějaký strašidelně abstraktní květák, fraktálové větve přecházejí do složených uzlů označených komprimovanými identifikátory. Jak kolem něj Sirhan prochází, větve se zvětšují a zmenšují tak, aby byly čitelné vždycky v místě, kam právě míří jeho zrak. On si jich ale moc nevšímá. Je příliš rozrušený, nejistý, jak se snaží zjistit, kdo za to všechno

může. Proto také, když se dveře s bouchnutím otevřou, okamžitě se rázně otočí a otevře ústa – potom se zarazí. „Co ty tu chceš?“ ptá se.

„Můžu na slovíčko?“ Annette se ustrašeně rozhlíží. „Tohle je ten tvůj projekt?“

„Ano,“ odpoví mrazivě a mávnutím ruky strukturu skryje. „Co tady chceš?“

„Nejsem si jistá.“ Annette se odmlčí. Na okamžik vypadá vyčerpaně, unavená nade všechny meze, takže Sirhana na chvíli napadne, jestli to s tou svou zlobou trochu nepřehání. Tahle více než osmdesátiletá Francouzka, která není jeho pokrevní příbuznou, jen životní láskou jeho potřeštěného dědečka, vypadá jako ten poslední, kdo by se jím snažil manipulovat, nebo to alespoň nedělá tak vtíravě a nepokrytě. Jeden ale nikdy neví. Rodiny jsou zvláštní uskupení, a přestože současná vtělení jeho otce a matky nejsou shodná s těmi, která nutila jeho předpubertální mozek prožívat pěknou řádku alternativních životních cest, když mu ještě nebylo ani deset, nemůže mít jistotu. – klidně mohli využít služeb tetičky Annette, aby si tentokrát s jeho vědomím pohrála ona. „Musíme si promluvit o tvé matce,“ pokračuje ona.

„Vážně musíme?“ Sirhan se otočí a zaregistruje, jak v téhle místnosti něco chybí, jako by to bylo prázdné místo po vytrženém zubu, které stejně dobře informuje o tom, co chybí, jako o tom, co tu je. Luskne prsty a ve vzduchu za ním kondenzuje obslužná mlha do spletné modravé sedačky. Posadí se. Annette si může dělat, co chce.

„Oui.“ Vrazí ruce hluboko do kapes rubášky, kterou má na sobě – výrazný odklon od jejího obvyklého stylu – a opře se o stěnu. Fyzicky vypadá dost mladě na to, že celý život strávila poletováním po galaxii rychlostí blízké rychlosti světla, její postoj ale napovídá o únavě světem a o stáří. Dějiny jsou pravšechny neznámou krajinou a staří jsou neochotnými vyhnanci, k smrti unavení věčným cestováním. „Tvá matka na sebe vzala přetěžký úkol, který je ale potřeba splnit. Ty jsi souhlasil, že se bez toho kroku neobejdeme, už před lety, jak je vidět v archivu. Ona se teď pokouší dát věci do pohybu, proto se také pustila do té kampaně, aby voličům predestřela volbu, jak nejlépe přesunout celou civilizaci. Takže se tě teď ptám, proč jí házíš klacky pod nohy?“

Sirhan zatne zuby, přemáhá nutkání odplivnout si. „Proč?“ vyštěkne.

„Ano. Proč?“ Annette to vzdá a z oblaku mlhy u vířícího stropu si vyčaruje křeslo. Schoulí se v něm a pohlédne na mladíka. „To je otázka“

„Nemám nic proti jejím politickým machinacím,“ odpovídá Sirhan napjatě. „Ale proti jejímu nežádoucímu vměšování do mého soukromého života...“

„Jakému vměšování?“

Udiveně na ni pohlédne. „To byla otázka?“ Chvilí mlčí. Potom pokračuje: „Proč na mě včera večer poštvála tu nestoudnou...“

Annette na něj zírá. „Koho? O čem to mluvíš?“

„Tu, tu nestoudnou ženu!“ Sirhan je schopen jen holých vět. „Falešné záminky! Jestli to je jeden z otcových nápadů, jak mi hledat partnerku, je tak nemístný, že...“

Annette vrtí hlavou. „Zešilel jsi? Tvá matka jen chtěla, aby ses seznámil s jejím volebním týmem, aby ses podílel na přípravě programu. Tvůj otec není na téhle planetě! Tys ale odtamtud utekl, Ritu jsi skutečně našel, víš to vůbec? Rita je ta nejlepší manažerka pro budování důvěry a sestavování příběhu, kterou mám! A ty ji doženeš k slzám, když seji pokoušíš eliminovat. Co se s tebou děje?“

„Já...“ Sirhan polkne. „Co že je?“ zeptá se znovu, v ústech má sucho. „Myslel jsem...“ zmlkne. Nemusí říkat, co si myslel. Ta coura, ta drzá běhna patří do matčina volebního týmu? Neposlali ji za ním, aby ho zviklala a svedla na šikmou plochu? Co když to celé bylo strašlivé nedorozumění?

„Myslím, že někomu se omluvit musíš...“ řekne Annette chladně a vstane. Sirhanovi jde hlava kolem ze spleti dialogů herců s duchy, záznam z večírku přehrávaný před jeho vnitřním zrakem zachyceným zděšením. Dokonce i stěny se začínají rozmazávat v reakci na jeho silné znepokojení. Annette si ho úkosem prohlíží znechuceným pohledem. „Když se k ženě nedokážeš chovat jako k člověku, to není hrozba, můžeme si o tom znovu promluvit. Zatím...“ Vstane a vyjde z místnosti a jeho nechá rozvažovat nad vyhasínajícími zbytky jeho hněvu, tak vyděšeného, že se sotva dokáže soustředit na svůj projekt. Přemílá si v hlavě: *Jsem to opravdu já? Takhle podle ní vypadám?*, zatímco před ním pomalu rotuje kladistický graf, obnažené větve se rozkládají do šířky a čekají, až

je zaplní uzly mimozemské mezihvězdné sítě, hned jak se mu podaří přesvědčit Aineko, aby mu oznámila cenu za první hloubkový výlet do neznámé temnoty.

* * *

Manfred býval hejnem holubů – doslova, jeho exokortex se rozložil do velkého počtu ptačích mozků, vyzobával zářivě barevná fakta a vyměšoval neúplně strávené závěry. Být zase člověkem mu přijde nevyslovitelně zvláštní. Sice mu vystřeluje bolest do krku, kdykoli se pokusí ohlédnout přes levé rameno pravým okem, už se ale zbavil zvyku, kdy rozesílal agenty nebo robostopaře z exokortexu, aby prozkoumali nějakou databázi nebo něco podobného a pak se mu zase vrátili s výsledkem. Místo toho se pokouší létat všemi směry současně, takže obvykle spadne na zem.

V tuhle chvíli s tím ale problémy nemá. Sedí pohodlně u odřeného dřevěného stolu v pivní zahrádce za sálem převzatým někde z Frankfurtu, u ruky mu stojí tuplák s jakousi zelenkavou tekutinou a v nitru vědomí ho lechtá chlácholivé švitoření několika znalostních proudů. Většinu pozornosti věnuje Annette, která se na něj mračí ve směsi znepokojení a zalíbení.

„S tím Chlapcem budeš určitě muset něco provést,“ říká mu. „Jinak je dost dobře možné, že naštve Amber. A bez Amber budeme mít potíže.“

„Chystám se něco provést i s Amber,“ odsekne Manfred. „Co to bylo za nápad, neupozornit ji na můj příchod?“

„Mělo to být překvapení.“ Annette se už může každou chvíli našpulit, jak toho byl Manfred svědkem nedávno. Vyvolává to v něm příjemné vzpomínky – vezme ji za ruku a drží se přes stůl.

„Pochop, nedokážu se správně orientovat v lidských delikátnostech, když jsem hejno.“ Hladí ji po hřbetě ruky. Ona se neodtáhne. „Předpokládal jsem, že to všechno zařídíš.“

„To všechno.“ Annette zavrtí hlavou. „Je to tvá dcera, víš? Copak už ti nezbyla ani špetka zvědavosti?“

„Jako ptákovi?“ Manfred nakloní hlavu na stranu tak prudce, až ho píchne v zátylku, takže sebou trhne. „Ne. Teď se o ni zajímám, ale myslím, že jsem ji našel...“

„Takže jsme se zase dostali k bodu číslo jedna.“

„Poslal bych jí omluvu, ona by si ale myslela, že se ji pokouším manipulovat,“ Manfred se zhluboka napije piva, „a měla by pravdu.“

„Takže co? Moc přemýšlíš.“ Annette odtáhne ruku. „Něco se vyřeší samo. Než se přiostrí problém s voliči.“ Když je teď s ním, zbytky jejího kdysi silného francouzského přízvuku téměř mizí v transatlantickém převalování slov, uvědomí si smutně. Byl mimolidský příliš dlouho – lidé, kteří pro něj hodně znamenali, se v době jeho nepřítomnosti změnili.

„To je problém s touhle zatracenou společností.“ Manfred si dá další lok kvasnicového. „Na téhle planetě už žije šest milionů lidí a populace se rozrůstá jako internet první generace. Každý, kdo něco znamená, zná všechny, tuhle směs ale rozředí spousta nově příchozích, kteří o existenci zdejší domácké světové sítě nic nevědí, takže všechno je zase rozebráno během pouhých pár megasekund. Vznikají nové sítě a my dokonce ani o jejich existenci nevíme, dokud z nich nevyráší nějaký politický program a nevykličí někde pod námi. Nás tlačí čas. Jestli nedáme věci do pohybu hned, nepovede se nám to už nikdy...“ zavrtí hlavou. „Takhle ti to v Bruselu nepřipadalo, nemám pravdu?“

„Ne. Brusel byl vyspělý systém. A řekla bych, že dál už to může být jenom horší.“

„Demokracie 2.0.“ Krátce se zachvěje. „Myslíš, že to dokážeme rozjet?“

„Nevím, proč by to nemělo jít. Jestli je Amber ochotná hrát si pro nás na princeznu pro lidi...“ Annette si vezme plátek klobásy a zamyšleně ho začne žvýkat.

„Nevím jistě, jestli je to proveditelné, i když se budeme snažit sebevíc.“ Manfred se tváří zadumaně. „Celá ta záležitost s demokratickou účastí mi za těchto okolností připadá poněkud pochybná. Jsme pod přímou hrozbou, která bude mít dlouhodobé následky, a celé téhle kultuře hrozí, že se přemění na klasicky uspořádaný stát. Nebo ještě hůř, několik států rozložených jeden přes druhý s dokonalým geografickým překrytím, ale s nulovým sociálním propojením. Nevím jistě, jestli je dobrý nápad pokoušet se řídit něco takového – některé části nám můžou odpadnout, což povede k těm nejnejpříjemnějším následkům. Pokud ale z druhé strany dokážeme mobilizovat

dostatečně širokou podporu pro to, aby se z nás stala první celoplanetární společnost...“

„Potřebujeme, aby ses ničím nerozptyloval?“ dodá Annette nečekaně.

„Nerozptyloval? Já?“ krátce se zasměje. „Míval jsem nový nápad každou vteřinu. Teď je to možná každý rok.“

„Ano, znáš ale to staré pořekadlo? Liška má hodně nápadů – ježek má jen jeden, je to ale velký nápad.“

„Řekni mi, co je můj velký nápad?“ Manfred se nakloní k ní, jeden loket na stole, jedno oko zahledené do vnitřního prostoru, kde na něj naplno rozžhavené vlákno vědomí chrlí hodnoty psefologického výkonu, jak analyzuje hru, která je čeká. „Kam podle tebe směřuju?“

„Myslím, že...“ Annette se zarazí a zadívá se kamsi za něj. Soukromí se odblokuje a Manfred se dlouhou chvíli rozhlíží a v hrůze zjišťuje, že kolem sebe vidí třicet nebo čtyřicet dalších hostů v přeplněné zahradce, drží se za lokty a mluví hlasitě, aby přehlušili okolní šum. „Gianni!“ Široce se usmívá a vstává. „To je překvapení! Kdy jsi dorazil?“

Manfred zamrká. Štíhlý mladík, pohybující se s mladistvou nonšalancí, avšak bez nemotomných gest a vyzývavého držení těla. Je mnohem starší, než na kolik vypadá, eskamotérská genetika Gianni pomyslí si a pocítí, jak mu velký balík vzpomínek nabíhá exokortexem. Vzpomíná si, jak zvonil u dveří v zaprášeném, horkém Římě – bílý froté župan, hospodářství nedostatku, autogram vytvořený mrtvou rukou Von Neumanna. „Gianni?“ zeptá se. „Je to už hrozně dlouho!“

Bronzově opálený mladík, vtělený do obrazu metropolitního floutka z devadesátých let, se široce usmívá a usedne na lavici vedle Annette, kterou s nenucenou familiárností políbí. „Manfrede! Jak okouzující!“ Zvědavě se rozhlíží. „Ach, jak bavorské.“ Luskne prsty. „Něco bych si dal, co mi doporučíte? Od mého posledního piva uběhla už spousta let.“ Jeho úsměv se ještě rozšíří. „Ne v tomhle těle.“

„Ty jsi resimulovaný?“ ptá se ho Manfred, neschopen přestat.

Annette se na něj nesouhlasně zamračí: „Ne, nedovtip! On přišel teleportační bránou...“

„Aha“ Manfred potřese hlavou. „Mrzí mě...“

„To nic.“ Giannimu Vittoriovi zjevně nevádí, když ho považují za historického nováčka a ne za někoho, kdo přes všechny ty dekády cestoval in natura Takže teď mu musí být více než sto, uvědomí si Manfred a ani se nenamáhá vyslat vyhledávací kopii, aby si to ověřil.

„Přišel čas zvednout kotvy, a protože se staroušek nechtěl pohnout se mnou, tak jsem elegantně vypadl a podřídil se nevyhnutelnému.“

„Nemyslel jsem, že jsi dualista,“ podotkne Manfred překvapeně.

„Ale, nejsem – nejsem však bezohledný.“ Giannimu úsměv na chvíli zmizí. Bývalý ministr transhumánních věcí, teoretický ekonom a nakonec starší klanu plykognitivních liberálů na odpočinku zvažní. „Nikdy předtím jsem se nenahrával ani jsem neměnil těla ani se neteleportoval. Dokonce i když mé starší já vážně – pah! Možná jsem ho opustil příliš pozdě. Teď jsem ale tady, když má být člověk nakloňován a někam nahrán, v podstatě nezáleží na tom, na které planetě se ocitne, nemyslíš?“

„Tys ho pozvala?“ zeptá se Manfred Annette.

„A proč bych nemohla?“ Oči se jí koketně rozzáří. „Čekal jsi snad, že budu žít jako jeptiška zatímco ty si poletuješ jako hejno holubů? Vystupovali jsme sice proti legální smrti přenesených, Manfrede, všechno má ale své meze.“

Manfred pohlédne z jednoho na druhého a potom rozpačitě pokrčí rameny. „Stále ještě si zvykám na lidskou podobu,“ připustí. „Dáš mi nějaký čas na rozkoukání? Alespoň na citové úrovni.“ Otočí se ke Giannimu. „Mám takový dojem, že jsem tady z nějakého důvodu, který nevzešel ode mě,“ řekne pomalu. „Co kdybys mi řekl, co máš vlastně v plánu?“

Gianni pokrčí rameny. „Už jsi rámcově v obraze. Jsme člověk, metačlověk a rozšířený člověk. Postlidé jsou ale v první řadě bytosti, které nebyly nikdy lidmi. Naše duchovní děti už dospěly do puberty jako civilizace s vlastními právy. Takže Zlovolné potomstvo chce své místo pro život, aby to mohlo oslavit. Stojí psáno, jak se říká, na zdi: my křehcí smrtelníci máme vypadnout někam do sousedství, kde je mládež slušnější a možná má i menší sklony omylem sníst naše planety a přeměnit je na komputronium. Co si o tom myslíš?“

Manfred se na něj dlouze zadívá. „Celý ten plán útěku v tělesných schránkách je vážně ohrožen,“ řekne pomalu. Vezme svůj tuplák a zamyšleně s ním pomalu míchá. „Podívej. Teď už víme, že singularita se nezmění na nenasytného predátora, který pohltí veškerou hloupou hmotu, jež mu stojí v cestě, sepne fázovou přeměnu ve struktuře vesmíru – alespoň pokud neprovedou něco velmi hloupého se strukturou nepravého vakua, někde mimo dosah naší sféry vlivu. Přenosové pásmo omezuje singularitu a motivuje tak ty nejrychleji myslící, aby zůstali co nejbliž k jádru své civilizace, jak je to jen možné. Obvykle. Tak jsme to alespoň viděli v nejbližším sousedství.“

Pokud bychom ale utekli, my tam tak jako tak budeme muset zůstat. Dříve nebo později budeme mít stejný problém znovu – zesilování uprchlé inteligence, uvědomění si sebe sama, zkonstruované inteligence a tak dále. Možná právě k tomu došlo zařícením prázdností – nikoli civilizace na galaktické úrovni, ale závody patologických zbabělců utíkajících před vlastní exponenciální transcendencí. Semena singularity neseme s sebou, kamkoli se pohneme, a pokud se pokusíme tato semena vyříznout, přestaneme být lidmi, není to pravda? Takže... možná bys mi mohl říct, co podle tebe máme udělat. Nuže?“

„To je dilema“ Do jejich soukromého odstíněného zomého pole vstoupí servomat. Postaví před Gianniho sklenici ze syntetického diamantu a pak do ní vyzvrací pivo. Manfred odmítne doplnění hladiny a čeká, až se Gianni napije. „Áá, prosté potěchy těla! Dopisoval jsem si s tvou dcerou, Manny. Pronajala mi souhrn svých zážitků ze své cesty k Hyundai +4904/-56. Dost mě to rozrušilo. Nikdo se nenamáhal pomlouvat její poznámky, ne po té automaticky se šířící bublině o akciovém trhu nebo podvodu 419 nebo po tom, po čem se sféra Hospodářství 2.0 utrhl ze řetězu, ale ty následky – Zlovolné potomstvo pohltí celou sluneční soustavu Manny. Potom zpomalí. Kde jsme v tom systému ale my, ptám se tě? Co zbývá rozšířeným lidem našeho typu, pokud se civilizace v podstatě nelidská, na druhé úrovni Kardaševovy stupnice – naprostá kontrola veškerého energetického výstupu hvězdy, plné výpočetní využití zdrojů sluneční soustavy – rozhodne recyklovat i naši hmotu?“

Manfred zamyšleně přikývne. „Předpokládám, že jsi už slyšel dohady mezi stoupenci urychlování a příznivci ohýbání času?“ zeptá se ho.

„Ovšem.“ Gianni se zhluboka napije piva. „Co si ty myslíš o našich možnostech?“

„Urychlující chtějí nacpat všechny lidi do letky vesmírných loděk a vyrazit s nimi kolonizovat nějakou neobydlenou planetární soustavu hnědého trpaslíka. Nebo možná ukrást nějaký matroškovitý mozek, který podlehl senilní demenci, a přeměnit ho zpátky na planetární biomy s jádrem z diamantového fázového komputronia a završit tak jakousi dementní pastorační nostalgickou výpravu. Rousseauovi univerzální roboti. Pochopil jsem, že Amber si myslí, že je to dobrý nápad, protože už podobnou cestu jednou podnikla – nebo aspoň tu část odletu na kosmické loďce. *Statečně vyrazit tam, kam ještě žádná letka z kolonie nahraných metalidí nikdy nedorazila*, má určitý nosný náboj, že?“ Manfred si pro sebe přitaká. „Jak už jsem řekl, tohle se nepodaří. Během několika gigasekund po přiletu se ocitneme zpátky na první úrovni modelu vodopádu formování singularity. Proto jsem se sem také vrátil.“

„A dál,“ skončí Gianni s popichováním a předstírá, že si nevšímá zamračených pohledů, které na něj vrhá Annette.

„A pokud jde o ohýbače času.“ Manfred znovu přikývne. „Jsou jako Sirhan. Hluboce konzervativní, hluboce podezřívaví. Zuby nehty se snaží zůstat tu co možná nejdéle, dokud nepřijde Zlovolné potomstvo na Saturn – potom se zase odsunou o kousek dál, do Kuiperova pásu. Obytné zóny kolonie na sněhových koulích půl světelného roku odevšad.“ Otřese se. „Lančmít v plechovce vzdálené půl světelné hodiny chůze od nejbližších civilizovaných sousedů, pokud se vaši spoluvězni rozhodnou znovu vynalézt stalinismus nebo objektivismus. Ne, díky! Víím, že melou cosi o kvantové teleportaci a krádežích hraček ze směrovačů, uvěřím tomu ale, až to uvidím na vlastní oči.“

„Takže nám zbývá co?“ vyzvídá Annette. „To je skvělé, takhle zavrhnout programy urychlujících i ohýbačů času, Manny, co ale můžeš navrhnout místo nich?“ Tváří se sklíčeně. „Před padesáti lety bys měl šest nových nápadů před snídaní! A erekci k tomu.“

Manfred ji počastuje nepřesvědčivě vilným pohledem. „Kdo říká, že nejsem schopen obojího?“

Ona se usměje: „Ale no tak!“

„Dobrá.“ Manfred pomalu dopije čtvrt litru piva v tupláku, který potom s bouchnutím postaví zpátky na stůl. „Když na to tak přijde, já opravdu mám alternativní řešení.“ Tváří se vážně. „Už to nějaký čas probírám s Aineko a ta se to zase pokouší naočkovat Sirhanovi – pokud to má fungovat optimálně, budeme potřebovat podporu jak urychlujících, tak konzervativců v předsednictvu. Proto také já přistupuji dočasně na tuhle nesmyslnou hru s volbami. Takže. Co mi dáte za to, když se vám to teď uvolím vysvětlit?“

* * *

„Tak kteroupak oživlou mrtvolku jsi měla v prádle dneska?“ ptá se Amber.

Rita pokrčí rameny. „Nějakého děsivě ukecaného brakového spisovatele ze začátku dvacátého století, s tělesnou fobií extropických rozměrů – celou dobu jsem čekala, jak začne slintat blahem a kulit oči, jakmile si dám nohu přes nohu. Legrační bylo, že se málem zkroutil hrůzou, jakmile přišla řeč na implantáty. Vážně si musíme najít způsob, jak jednat s těmihle duševně-tělesnými dualisty, nemyslíš?“ Pozoruje Amber až téměř obdivně, je nová v úzkém kruhu stoupenců teorie urychlování a Ambeřin společenský kredit je značně vysoký. Rita se toho od ní může hodně naučit, pokud se k ní dostane patřičně blízko. A právě tahle chvíle, kdy ji provází po pěšině vedoucí rozlehlou zahradou za muzeem, se zdá být zlatým okamžikem příležitosti.

Amber se usměje. „Jsem ráda, že teď nemusím přijímat přistěhovalce, většina jich je tak hloupá, že to až tříská dveřmi. Osobně dávám vinu Flynnovu efektu naruby. Pocházejí z prostředí vjemového nedostatku. Není to nic, co by mohly napravit posilovače růstu neuronů během jednoho dvou let, ale po několika prvních ti zkrátka dojde, že jsou všichni stejní. Tak tupí. Pokud tedy nemáš velkou smůlu a nedostaneš někoho ze zdokumentovaných z náboženského puritánského období. Nejsem žádná chmýřozetka, ale přísahám, že jestli mi přidělí ještě jednoho kněze, který nenávidí ženy, velmi vážně budu uvažovat o tom, že mu předepíšu násilnou operační změnu pohlaví. Alespoň viktoriánští Angličané jsou většinou vnímaví smilníci, pokud se člověk dostane přes jejich společenský odstup. A mají rádi nové technologie.“

Rita přikývne. *Kněz, který nenávidí ženy, a tak dále...* Zdá se, že dozvuky patriarchátu přetrvávají i do současnosti, a to nejen v podobě resimulovaných ajatolláhů a arcibiskupů z temných věků. „Ten můj pisálek se zdá být nejhorší kombinací obou. Někáký Howard z Rhode Islandu. Neustále mě pozoroval, jako by se bál, že co nevidět roztáhnu netopýří křídla a tykadla nebo tak něco.“ *Jako váš syn, nedodala. Co si vlastně vůbec myslel? přemítá. Pokud je někdo takhle vyšinuť, musí si na tom opravdu zakládat...* „Na čem pracuješ ty, jestli se můžu zeptat?“ zeptá se ve snaze o změnu cíle její pozornosti.

„Pořád si s někým potřásám rukama, myslím, že tetička Nette chce, abych se seznámila s nějakým jejím starým známým politikem, o kterém si myslí, že by nám mohl pomoci s programem, on je ale celý den někde zalezlý s ní a s tátou.“ Protáhne obličej. „Mám další zkoušku u obchodníků s image, pokoušejí se mě přeměnit na nějakou politickou supermodelku. A potom je tu ještě demografie programu. V rámci celé planety nám tu přibývá zhruba tisíc nových imigrantů denně, jejich počet ale rychle narůstá, takže do konce voleb už jich bude osmdesát za hodinu. Což bude znamenat velký problém, protože pokud zahájíme kampaň příliš brzy, čtvrtina voličů nebude vědět, kvůli čemu se vlastně ty volby konají.“

„Možná je to úmysl,“ navrhuje Rita „Zlovolné potomstvo se pokouší zmanipulovat výsledky neustálým přidáváním voličů.“ Vyšle usměvávka ze Středečního otevřeného kanálu, který u Amber vyvolá náznak úsměvu. „Takže zcela jistě zvítězí strana zahýbačů.“

„Hm.“ Amber luskne prsty a dává najevo netrpělivost, když čeká, dokud se jí kolem letící oblak nezhmotní nad hlavou a neposkytne jí sklenici jeřabinové šťávy. „Tatínek řekl jednu věc, která sedí, celá tahle naše debata se omezuje na to, co bychom měli dělat, pokud se chceme vyhnout konfliktu se Zlovolným potomstvem. Hlavním bodem programu je jak utéct, jak daleko utíkat a do kterého z programů máme soustředit své zdroje, nikoli jestli nebo kdy utíkat nebo dokonce co jiného by se dalo podniknout. Možná bychom se nad tím ještě měli zamyslet. Jsme někým manipulováni?“

Rita chvíli nechápe. „To je otázka?“ zeptá se. Amber přikývne a ona potřese hlavou. „Potom

musím říct, že sama nevím. Důkazy nejsou prozatím jednoznačné. Mně se to ale opravdu moc nelíbí. Potomstvo nám neprozradí, co vlastně chce, není ale důvod věřit, že oni nevědí, co chceme my. Dokážou přece myslet mnohem efektivněji než my, nemám pravdu?“

Amber pokrčí rameny, potom se soustředí na otevírání plaňkové branky u vstupu do bludiště ze sladce vonících keřů. „Já, opravdu nevím. Možná jsme jim ukradení, možná si ani nepamatují, že existujeme – resimulanty může generovat nějaký autonomní mechanismus, který není součástí vyššího vědomí Potomstva. Nebo může jít o nějaký poškozený post-Tiplerův mem, který se zmocnil většího objemu výpočetních zdrojů, než měla celá síť před singularitou, něco na způsob metamormonského projektu, který se soustředí na to, aby zajistil nový život všem, kteří kdy mohli teoreticky žít *správným způsobem* podle jakýchsi pseudonáboženských požadavků, o kterých nic nevíme. Nebo může jít o zprávu, na jejíž dekodování zkrátka nejsme dostatečně chytrí. V tom je ta potíž. My nevíme.“

Zmizí za ohybem bludiště. Rita přidá do kroku, aby ji dohonila, zahlédne ji, jak zahýbá do další uličky, a vyrazí za ní. „Co ještě?“ lapá po dechu.

„Může to být...“ odbočka vlevo..., „cokoli, vážně.“ Šest schodů vedoucích dolů do potměšitého tunelu – na rozcestí doprava, pět metrů vpřed a potom šest schodů vzhůru a jsou opět na povrchu. „Otázkou je, proč nám tedy...“ odbočka vlevo..., „prostě *neřeknou*, co chtějí?“

„Bav se s tasemnicí.“ Řitě se téměř podaří dohonit Amber, která rázuje bludištěm, jako by ho dokonale znala nazpaměť. „O tolik je vznikající matrojskovitý mozek chytřejší než my lidé, takže jsme asi na úrovni toho článkového parazita. Kdybychom se s ním bavili, co by nám dokázal říct?“

„Možná.“ Amber se prudce zastaví a Rita se rozhlédne. Stojí v otevřené buňce blízko středu bludiště, na ploše pět krát pět metrů, obklopené ze všech stran živým plotem. Jsou tu tři vchody a břídlíkový oltář, vysoký po pás, věky porostlý lišejníkem. „Myslím, že odpověď na tuhle otázku znáš.“

„Já...“ Rita ji upřeně pozoruje.

Amber jí pohled opětuje, oči tmavé a pronikavé. „Pocházíš z jedné z orbit Ganymeda přivracené k Titanu. Zнала jsi mou vedlejší sestru, zatímco já jsem letěla ze sluneční soustavy v diamantu o velikosti plechovky od coly. Tak jsi mi to aspoň říkala. Máš soubor zkušeností, který se skvěle hodí do skupiny pro přípravu kampaně, a požádalaš mě, abych tě představila Sirhanovi, pak jsi si s ním zkušeně dělala, co se ti chtělo. O co se to tady tedy pokoušíš! Proč bych ti měla věřit?“

„Já...“ Rita se zakaboní. „Já jsem si s ním nic nedělala! On si myslel, že se ho pokouším dostat do postele.“ Vzdorovitě zvedne bradu. „Já nechtěla, chci se jen dozvědět, co nutí tebe... jeho... pracovat...“ Na její exokortex dorážejí obrovské temné požadavky na informace, takže k ní pronikne varování. Kdosi se prodírá distribuovanými databázemi časových posloupností po celé vnější soustavě a zkoumá její minulost mikrometrem. Zírá na Amber, ponížená a rozrušená. To je naprostá ztráta důvěry, potřeba ověřit její prohlášení ve veřejných záznamech. „Co to děláš?“

„Mám podezření.“ Amber je ve střehu, jako by se připravovala na útěk – *chce utéct ode mě?* přemítá Rita poděšeně. „Říkala jsi, co kdyby resimulanti pocházeli od nějaké podvědomé funkce Potomstva? A je zajímavé, že stejnou možnost jsem probírala i s tátou. To víš, stále ještě mu to pálí, když mu člověk předeštre nějaký problém.“

„Nechápu!“

„Ne, myslím, že opravdu nechápeš,“ řekne Amber a Rita cítí obrovské tlaky v prostoru kolem sebe – celé prostředí všudypřítomných počítačů, čipy velké jako zrnko prachu, obslužná mlha i rozmazané oblaky diamantově jasných optických procesorů v zemi, ve vzduchu i v jejich pokožce se zatemňují a zpomalují pod zátěží, kterou na ni Amber – se svými velmi vysokými privilegii – naložila. Rita na chvíli necítí polovinu svého vědomí a má panicky klaustrofobický pocit, že je uvězněna ve vlastním těle. Potom nápor skončí.

„Řekni!“ dožaduje se Rita. „Co se pokoušíš dokázat? To je nějaký omyl...“ a Amber k jejímu velkému překvapení přitakává a tváří se unaveně a mrzutě. „Co si myslíš, že jsem udělala?“

„Nic. Jsi koherentní. Promiň mi to.“

„Koherentní?“ Rita slyší, jak jí stoupá hlas rozhořčením, když cítí, jak se části jejího já, od kterých byla odříznuta po celé vteřiny, tetelí úlevou. „Já ti dám koherentní! Útok na můj

exokortex...“

„Zavři hubu.“ Amber si promne tvář a současně vyšle k Řitě jeden konec šifrovaného kanálu.

„Proč bych měla?“ vyzvídá Rita a odmítá její spojení.

„Protože.“ Amber se rozhlíží. Je vyděšená! uvědomí si náhle Rita „Tak to přijmi“ zasyčí na ni.

Rita přijme přípojný bod a okamžitě k ní přiteče obrovský balík nestrávených výkladových dat, strukturovaných a označených vstupními body a adresáři metainformací, které k nim odkazují...

„No teda,“ zašeptá, když si uvědomí, o co se vlastně jedná.

„Ano.“ Amber se vážně usměje. Pokračuje pomocí otevřeného kanálu: *Vypadá to na protilátky vytvořené d'áblovou vlastní sémiotickou imunitní soustavou. Na to se také soustředí Širhan, jak zabránit jejímu spuštění, a tím i hromadné záhubě všeho kolem. Zapomeň na volby, pěkně brzy budeme mít pořádné problémy a my se stále snažíme vymyslet, jak to celé přežít. Jsi si i teď jistá, že do toho chceš jít s námi?*

„Jít do čeho!“ zeptá se Rita otřeseně.

Do záchranného člunu, do kterého se nás pokouší propašovat můj otec pod pláštěm rozštěpení na urychlující a konzervativce, dokud imunitní soustava Zlovolného potomstva nepřijde na to, jak nás rozštěpit do malých skupinek, a tím nás nepřinutí pozabíjet se navzájem ...

* * *

Vítej v odlescích supernovy inteligence, malá tasemnice.

Tasemnice má řádově tisíc neuronů, které zuřivě pulsuji a udržují tak její tělísko v neustálých záchvěvech. Lidská bytost má řádově sto miliard neuronů. Co se odehrává ve vnitřní sluneční soustavě, zatímco Zlovolné potomstvo vytváří a přeskupuje oblaka rychle myslícího strukturovaného prachu, které byly kdysi planetami, natolik přesahuje rozsah znalostí prostého lidského vědomí, jako Gódelovy myšlenky přesahují svíjející se tropismus tasemnice. Osobnostní moduly svázané rychlostí světla nasávají miliardkrát více výpočetního výkonu, než jakého je schopen lidský mozek, utvářejí a přetvářejí se v auře vyzařujících nanoprocessorů, které obalují slunce v červeně zářícím oblaku.

Merkur, Venuše, Mars, Ceres a asteroidy – všechno je pryč. Měsíc je stříbřitě irizující koule s povrchem hladce srovnaným s přesností jednoho mikrometru, pokrytým světlujícími difrakčními vzory. Jen Země, kolébka lidské civilizace, zůstala beze změn. Ale i Země bude velmi brzy rozebrána, protože planeta je po celém rovníku poseta spleť kosmických výtahů, které vynášejí evakuovanou hmotu na orbitu a vyhazují ji do rezervací rozesetých po vnější soustavě.

Rozkvět inteligence, který uhryzává z měsíců Jupitera čelistmi molekulárních strojů, se nezastaví, dokud nepřevéde veškeré zásoby hloupé hmoty na komputronium. Jakmile k tomu dojde, bude mít k dispozici stejnou výpočetní kapacitu jako planeta obydlená šesti miliardami primátů šokovaných budoucností na orbitě kolem každé hvězdy v galaxii Mléčné dráhy. V tuhle chvíli je ale ještě hloupá, protože převedla sotva jedno procento hmoty sluneční soustavy – pouhá civilizace Magellanových mračen, nedospělá, neduchaplná a stále ještě nebezpečně blízká svým kořenům vycházejícím z chemie uhlíku.

Pro tasemnice žijící v teplém střevním kompostu je velmi těžké pomocí svých tisícineuronových mozků pochopit cokoli z toho, o čem diskutují mnohem složitější jedinci, kteří jsou jejich hostiteli, jedno je ale jisté – majitelé provádějí řadu věcí, z nichž některé ani neovládají vědomím. Kolotání trávicích šťáv nebo pravidelná práce plic jsou pro jednoduché mozečky tasemnice nepochopitelné, obojí ale slouží účelu udržet lidskou bytost naživu a poskytují tak prostředí, ve kterém tasemnice žije. A na přežití se podílejí i další esoterické funkce – důmyslný tanec specializovaných nakloňovaných bílých krvinek v kostní dřeni a lymfatických uzlinách, náhodné permutace protilátek neustále pátrajících po možných protějšcích molekul vetřelce, aby mohly upozornit na přítomnost nákazy, tohle všechno probíhá pod úrovní vědomého řízení.

Autonomní obranné nástroje. Protilátky. Rozkvět inteligence ohryzávající okraje vnější soustavy. Ale lidé nejsou stejně prostí jako svíjející se požírači kompostu, oni ty nápisy na zdech vidí. Je tedy překvapením, že mezi těmi, kteří hledí ven, není hlavním tématem diskuse, jestli utíkat, ale jak daleko a jak rychle?

Brzy ráno následujícího dne probíhá schůze týmu. Venku je tma a většina zúčastněných, kteří jsou přítomni in vivo, vypadá poněkud vyčerpaně, zkrátka jako odpůrci zneužívání melatoninu. Rita potlačí zívnutí, když se rozhlíží po konferenční místnosti – stěny se změnilы v rozlehlé virtuální plochy vyhrazené pro zhruba třicítku exokortických duchů spících jedinců, kteří se probudí se vzpomínkami na obzvláště živý a jasný sen – a vidí, že Amber se baví se svým slavným otcem a velmi mladě vypadajícím mužem, kterého jeden z jejích odštěpků identifikoval jako politika EU z minulého století. Zdá se, že mezi nimi panuje jakési napětí.

Ted', když Rita od Amber obdržela podmíněčnou důvěru, jejímu vnitřnímu zraku se odkryla další úroveň informací souvisejících s kampaní – informace steganograficky schované ve skryté vrstvě kolektivního paměťového prostoru projektu. Nalezla tam věci, o kterých neměla ani tušení, děsivé studie demografie resimulantů, výzkumy počtu emigrantů z vnitřní soustavy, kladistické větve rozebírající různé způsoby násilných zásahů do vědomí, které se skrývají v biowaru uprchlíků. Důvod, proč Amber a Manfred a – s váháním – Sirhan bojují za jednu radikální frakci v celoplanetárních volbách, bez ohledu na své různorodé obavy o platnost celého konceptu demokracie v této posthumánní éře. Poděšena těmito novinkami odsune mrknutím vše stranou a vyše pár desítek podmnožin své osobnosti, aby se tím po částech prokousaly. „Potřebuju kávu,“ zašeptá stolu, jakmile jí nabídne židli.

„Jsou všichni připojeni?“ zeptá se Manfred. „Tak já začnu.“ Vypadá unaveně a ustaraně, i když fyzicky mladistvý, jeho skutečný věk je na něm ale znát. „Co nevidět tu budeme mít krizi. Asi tak před stovkou kilosekund výrazně narostl bitový proud resimulovaných. Ted' musíme umisťovat asi jeden resimulovaný stavový vektor za vteřinu, a to jako přírůstek k legitimnímu přistěhovalectví, se kterým se musíme vyrovnávat. Pokud ta rychlost takhle naroste ještě jednou, už nebudeme schopni kontrolovat imigranty, jestli se nejedná o živé zombie – budeme je muset spouštět v zabezpečených pamětech nebo je oživovat slepé, a pokud se nám *opravdu* snaží někoho podstrčit, je to to nejriskantnější, co můžeme udělat.“

„Co kdybychom je ukládali do paměťových diamantů?“ zeptá se hezký mladý ex-politik po jeho levici s téměř pobaveným výrazem ve tváři – jako by už znal odpověď.

„Politika,“ pokrčí Manfred rameny.

„Vážně bychom tím porušili naši společenskou smlouvu,“ odpoví Amber a tváří se, jako by právě spolkla cosi nepříjemného, a Rita cítí záblesk obdivu ze způsobu, jakým režírují schůzi. Amber se dokonce baví se svým otcem, jako kdyby se v jeho přítomnosti cítila dobře, i když on je živoucí připomínkou jejího nedostatku úspěšnosti. Nikdo další ještě nedostal slovo. „Pokud je neoživíme, dalším logickým krokem je odepřít resimulovaným vědomím volební právo. Což nás zavede na cestu nerovnoprávnosti oživených s resimulovanými. Což je velmi podstatný krok, dokonce i kdybyste měli pochybnosti o myšlence, že složité politické otázky lze řešit na základě všelidového hlasování, protože celá naše společnost je postavena na myšlence, že méně schopné inteligence – my – mají být brány v potaz.“

„Ehm.“ Někdo si odkašle, Rita se rozhlédne a ztuhne, protože to je Amberino vyšínuté vedlejší dítě, které se navíc zhmotnilo na židli vedle ní. *Takže si už zjevně osvojil super-plonk*, pomýšlí si cynicky. On se zarputile vyhýbá pohledu na ni. „To byla moje analýza,“ řekne váhavě. „My je potřebujeme živé. Pokud kvůli ničemu jinému, tak kvůli projektu archy. A pokud ne, tak i sdružení urychlujících je bude později potřebovat.“

Koncentrační tábory, pomyslí si Rita, zatímco se snaží ignorovat Sirhanovu přítomnost vedle sebe, protože jí neustále leze na nervy, *kde většina uvězněných jsou zmatené, vyděšené lidské bytosti – a ti, kteří nejsou, si myslí, že jsou*. Je to děsuplná myšlenka a ona vyše několik kompletních duchů, aby to za ni vysnili ze všech možných úhlů.

„Jak probíhají tvá vyjednávání o konstrukci záchranného člunu?“ ptá se Amber svého otce. „Potřebujeme portfolio konstrukčních schémát ještě předtím, než půjdeme do voleb...“

„Změna plánu.“ Manfred se nahlrbí dopředu. „Nemusím to příliš rozvádět, ale Sirhan s Aineko narazili na něco hodně zajímavého.“ Tváří se starostlivě.

Sirhan pozoruje svou vedlejší matku přivřenýma očima a Rita musí překonat nutkání vrazit mu

prudce loket do žeber. Teď už o něm ví dost na to, aby si byla jistá, že tím jeho pozornost nevzbudí – alespoň ne takovou, o kterou by stála, ne ze správných důvodů – a on je tak jako tak uzavřen do sebe ještě víc, než jak by kdy mohl být podle jejího ducha (Nechápe, jak se *kdokoli* může účastnit tak zevrubné výměny simulovaných životů a stále odmítat příležitost Zkusit si to ve skutečném životě – pokud ovšem nejde o zbytky zážitků z dětství, kdy ho jeho rodiče při hledání rodičovských zkušeností prohnali pěknou řádkou simulovaných dětství, což mělo za následek synáčka s dubovou palicí...) „Stále se musíme tvářit, jako bychom plánovali využít záchranný člun,“ řekne nahlas. „A za tuto možnost oni žádají poměrně nízkou cenu.“

„Cože? O čem to mluvíš?“ Amber očividně neví, na čem je. „Myslela jsem si, že pracuješ na nějaké kladistické mapě. Co to má být za cenu?“

Sirhan se povýšeně usměje. „Já *pracuju* na kladistické mapě. Když se to tak vezme. Víš, když jsi cestovala ke Směrovači, propásla jsi většinu nabízených příležitostí. Bavili jsme se o tom s Aineko.“

„Ty...“ Amber zrudne. „O čem jste se bavili?“ Je očividně rozzlobená, všimne si Rita. Sirhan svou vedlejší matku popichuje. *Proč?*

„O topologii některých poměrně zajímavých typů sítí na malých světech.“ Sirhan se pohodlně usadí na židli a pozoruje oblak nad její hlavou. „A o směrovací. Prošli jste jím, pak jste se vrátili s ocasy mezi nohama a utíkali jste, co vám síly stačily, nemám pravdu? Dokonce jste ani nezkontrolovali svého pasažéra, jestli to náhodou není nepřátelský parazit.“

„Tohle nemusím poslouchat,“ řekne Amber napjatě. „Tys tam nebyl, takže si ani nedokážeš představit, pod jakým napětím jsme tam museli pracovat.“

„Opravdu?“ Sirhan pozvedne obočí. „Přesto jste ale promamili příležitost. Víme, že směrovače – i když nikdo neví proč – se dokážou samy replikovat. Přesouvají se od jednoho hnědého trpaslíka ke druhému, uhnízdí se, napojí se na vyhasínající hvězdu kvůli energii a stavebnímu materiálu a vyšlou pár potomků zase dál. Neboli Von Neumannovy stroje. Také víme, že poskytují širokopásmové propojení rychlostí světla s dalšími směrovací. Když jste prošli tím u Hyundai +4904/-56, skončili jste v opuštěné demilitarizované zóně připojené k mimozemskému matřjoškovitému mozku, který z nějakého^ důvodu zdegeneroval. Z toho vyplývá, že někdo vzal směrovač a odnesl si ho domů, aby ho připojil k MM. Tak proč jste vy nepřivezli jeden směrovač s sebou?“

Amber na něj zírá. „Celkový náklad na palubě *Polní služby* byl zhruba deset gramů. Jak velký je podle tebe zárodek směrovače?“

„A tak jste domů místo toho přivezli Slimáka, který zabral zhruba polovinu vaší celkové kapacity a který potom přinesl sedm ran na...“

„Děti!“ Oba se automaticky ohlédnou. To je Annette, uvědomí si Rita, a nevypadá ani trochu pobaveně. „Co kdybyste si nechali tohle hašteření na jindy?“ zeptá se jich. „My musíme splnit naše společné cíle.“ Že není pobavená, je hodně slabý výraz. Annette soptí.

„Řekl bych, že tohle příjemné rodinné setkání byl tvůj nápad,“ usměje se na ni Manfred a potom rozvážně pokývne na bývalého politika EU vedle sebe.

„Prosím,“ ozve se Amber. „Tati, mohl by sis tohle prosím nechat na později?“ Rita se posadí zpřímá Amber chvíli, vypadá hrozně staře, mnohem starší než její subjektivní gigasekunda „Ona má pravdu. Nemyslela to zle. Nechme teď rodinné záležitosti chvíli stranou a pak si je probereme v soukromí. Platí?“

Manfred vypadá zahanbeně. Rychle mrká. „Dobrá.“ Nadechne se. „Amber, přivedl jsem do týmu nějaké své staré známé. Pokud vyhrájeme volby, musíme odsud vypadnout co možná nejrychleji, takže budeme muset použít kombinaci obou hlavních myšlenek, které připadají v potaz – nahrát co nejvíce lidí do velkokapacitní paměti, dokud nedorazíme někam, kde bude dostatek prostoru, hmoty a energie, abychom je mohli opět oživit; a současně se zmocnit směrovače. Celá planetární společnost si nemůže dovolit náklady na energii pro relativistickou loď dost velkou na to, aby se do ní vešli úplně všichni, třeba i jen v nahraném stavu, a subrelativistická loď by byla příliš zranitelná Zlovolným potomstvem. K tomu je ještě potřeba dodat, že volbu cíle nemůžeme ponechat náhodě, musíme pochopit síťové protokoly, které směrovače využívají, vymyslet nějaký druh přenositelné

měny, kterou můžeme použít k zaplacení za naše oživení na druhém konci. A taky si musíme vytvořit něco na způsob mapy, abychom věděli, kam vůbec putujeme. Dva největší oříšky jsou dostat se do směrovače a zaplatit – to znamená, že s námi musí cestovat někdo, kdo se vyzná v Hospodářství 2.0, a přitom nechce zůstat nablízku Zlovolnému potomstvu.“

„Jak se ukázalo, někteří z mých starých známých chtějí pryč, a protože chtějí dosáhnout svého, přinesli nám semeno směrovače. Čeká na nás ve vzdálenosti asi třiceti světelných let, někde v Kuiperově pásu. Oni se ho pokoušejí vypěstovat. A myslím si, že by s námi možná chtěla odejít Aineko, která by se zhostila obchodních vyjednávání.“ Zvedne dlaň pravé ruky a do sdílené prostorové paměti vyhrazené pro nejužší vedení rozhodí balíček návštějí.

Humrové. Před mnoha desetiletími, ještě v kalných pustinách hospodářské krize devadesátých let, kdy Manfred začínal působit jako agalmický podnikatel, unikli nahraní humrové do sítě a zmocnili se šikovné moskevské skupiny uživatelů softwaru. Manfred s nimi uzavřel dohodu, podle které oni získali vlastní těžební a průmyslovou kolonii na kometě výměnou za to, že poskytnou inteligenci partě těžebních a konstrukčních robotů v majetku Franklinovy pospolitosti. O mnoho let později Ambeřina výprava k mimozemskému artefaktu známému jako směrovač narazila na neskutečné zombie humrů, duchy nahraných, kterých se zmocnily a které oživily překvapivě hloupé mrchožravé memy. Kam se ale dostali skuteční humrové...

Rita chvíli pozoruje sebe samu, jak se vznáší ve tmě a vzduchoprázdnu, vzdálený zpěv sirén planetární gravitace hluboko pod sebou. Směrem od ní – nalevo? na sever? – tlumeně září červený oblak velký jako měsíc v úplňku při pohledu ze Země, oblak, který hučí neustálým šumem na pozadí, odpadní teplo galaktické civilizace, která si sní své bezbarvé divoké sny. Potom pochopí, jak může otočit své nemrkající slepé oko na druhou stranu, a spatří to plavidlo.

Je to vesmírná loď ve tvaru humra dlouhá tři kilometry. Je segmentovaná a plochá, z těla jí trčí nohy ztuhle do stran a svírají naducané balony se zmraženým deuteriem, které používají jako palivo. Modrý kovový ocas je plochý vějíř obepínající křehké žihadlo fúzního reaktoru. V oblasti hlavy je všechno jinak – chybí tu obrovská klepeta, jejich místo zaujímá jemně rozvětvená síť výzkumných robotů, nanoassemblerů kdykoli připravených opravit za letu jakoukoli poškozenou část nebo prohnout plachtu na druhou stranu ve chvíli, kdy má loď začít brzdit. Hlava je silně opancéřovaná proti bleskovým útokům mezihvězdného prachu, její třpytivě šestiúhelníkové složené radarové oči upřeně hledí vpřed.

Za humří lodí i pod ní se rozkládá široký a tenký planetární prstenec. Ten humr je na orbitě kolem Saturnu, pouhých pár světelných vteřin daleko. A Rita zírá na jeho loď neschopna slova, ona na ni *mrkla*.

„Oni nemají jména, nebo je alespoň nepoužívají k odlišování jedinců,“ vysvětluje Manfred omluvně, „takže jsem se jich zeptal, jestli by jim nevadilo, kdybychom mu nějak říkali. Odpověděl Modrý, protože je modrý. Takže vám představuju milého humra *Cosi modrého*.“

Sirhan ho přeruší: „Stále ještě potřebujete můj kladistický projekt.“ Z hlasu mu zaznívá nádech samolibosti. „K nalezení cesty v síti. Máte vymyšlený nějaký konkrétní cíl?“

„Ano, na obě otázky,“ připouští Manfred. „Musíme poslat totožné duchy do každého z možných cílových bodů, počkat na jejich odezvu a tak to neustále opakovat. Rekurzivní hloubkový průzkum. A cíl – to je složitější.“ Ukáže na strop, který se promění v chaotickou trojrozměrnou pavučinu, ve které Rita rozezná, po několika hodinách subjektivního času přehrabování se v archivech, mapu distribuce temné hmoty v okruhu miliardy světelných let, galaxie nalepené jako chmýří k uzlům, kde se protínají jednotlivá vlákna hedvábné sítě. „Už více než jedno století víme, že tam vzniká nějaká vložkovitá struktura, tam za Bootesovou prázdnotou – nachází se tam pár galaktických supershluků, kolem kterých se anizotropie vesmírného pozadí do jisté míry seskupuje do tvaru sněhových vloček. Většina výpočetních procesů vytváří jako vedlejší produkt entropii a zdá se, že cosi vypouští odpadní teplo do jednoho místa ze všech galaxií v oblasti. Odpadní teplo je velmi rovnoměrně rozmístěno způsobem, který kopíruje rozložení kovu v těchto galaxiích, s výjimkou jejich středů. A podle humrů, kteří se velmi dlouho věnovali na své základně interferometru, většina hvězd v nejbližším shluku je červenější, než by měla být, a chybí v nich kovy. Jako kdyby je někdo vytěžil.“

„Ale,“ Sirhan zírá na svého dědečka „Proč by se měly nějak lišit od zdejších shluků?“

„Rozhlédni se kolem sebe. Vidíš snad nějaké známky rozsáhlého vesmírného inženýrství v okruhu milionu světelných let?“ Manfred pokrčí rameny. „Tady ještě nic nedosáhlo ani... no. Teď už dokážeme odhadnout životní cyklus civilizace, která dosáhla svého vrcholu. Už víme, jak to chutná. Už jsme viděli trosky zhrouceného matřjoškovitého mozku. Víme, jak nezajímavý je výzkum okolí pro post-singularitní inteligence, viděli jsme omezenou přenosovou kapacitu, která je nepouští dál.“ Ukáže na strop. „Tady se ale odehrálo něco jiného. Oni provádějí změny na úrovni celého galaktického supershluků, a vypadá to, že to provádějí koordinovaně. Oni se opravdu dostali pryč a navštívili různá místa a jejich potomci tam ještě stále můžou být. Vypadá to, že podnikají něco koordinovaně za nějakým účelem, něco rozsáhlého – možná načasovaný kanálový útok na virtuální stroj, který ovládá celý vesmír, nebo vestavěnou simulaci zcela odlišného vesmíru. Máme na vybranou, buď je země placatá a nesou ji želvy, nebo nás tam někde čeká cosi, co je skutečnější než my. A nemyslíte, že stojí za to zkusit to zjistit?“

„Ne.“ Sirhan si zkříží ruce na prsou. „To není přesné. Já mám v plánu zachránit lidi před Zlovolným potomstvem, nechci vsadit všechno na tajuplné transcendentní mimozemšťany, kteří možná před miliardou let vytvořili stroj zahrávající si s realitou velký jako celá galaxie. Já vám prodám své služby a dokonce s vámi i pošlu svého ducha, pokud ale ode mě očekáváte, že vsadím celou svou budoucnost...“

To je na Ritu už příliš. Odpoutá pozornost od omračující vyhlídky ve svém nitru a vrazí Sirhanovi loket do žeber.

Zasažený se chvíli nechápavě rozhlíží, potom s narůstajícím vztekem uvolní kilfajlovou blokádu. „Pokud někdo nemůže mluvit, znamená to, že musí mlčet,“ zasyčí Rita. Potom podlehně druhotnému popudu, o kterém ví, že ho bude později litovat, a napojí svůj privátní kanál k jeho veřejnému vstupnímu modulu.

„O to tě nikdo nežádá,“ říká Manfred a v obranném gestu zkříží ruce na prsou. „Já tohle chápu jako něco na způsob projektu Manhattan, snažit se naplnit všechny programy souběžně, pokud zvítězíme ve volbách, budeme mít zdroje, které k tomu potřebujeme. My všichni bychom měli projít směrovačem a všichni uložíme své kopie na palubě *Čehosi modrého*. Modrý je pomalý, dokáže letět maximálně desetinou cé, může ale přesunout dostatečně velký paměťový diamant pryč z okruhu sluneční soustavy, než autonomní obranné mechanismy Zlovolného potomstva aktivují nástroj zneužívající důvěřivosti, který plánují spustit během pár následujících megasekund...“

„Co po mně chceš?“ dotazuje se Sirhan rozzlobeně prostřednictvím kanálu. Stále ještě se vyhýbá pohledu na ni, nejen proto, že se soustředí na ten modrý přízrak, který dominuje sdílenému prostoru schůze týmu.

„Přestaň si lhát do vlastní kapsy,“ odešle mu Rita zpátky. „Lžeš o svých vlastních cílech a motivech. Ty možná nechceš znát pravdu, kterou odhalil tvůj vlastní duch, já ale ano. A já ti nemíním dovolit, abys tomu zabránil.“

„Takže jeden z tvých agentů svedl můj obraz osobnosti...“

„Kecy...“

„...máte v úmyslu veřejně ohlásit vznik tohoto sdružení?“ ptá se ho mladý-starý chlapík vedle Manfreda, ten europoslanec. „Protože pokud to uděláte, podkopete tím Ambeřinu kampaň...“

„To je v pořádku,“ přeruší ho Amber unaveně, „jsem zvyklá na to, že mě táta podporuje tím svým nenapodobitelným způsobem.“

„To je v pořádku,“ ozve se nový hlas. „Já být spokojen na pastvě vyčkávat orbita ekliptika.“ To je přátelský humří záchranný člun, který komunikuje se zpožděním způsobeným trajektorií vně soustavy prstence.

„...rád se skrýváš za pokrytecký smysl pro morální čistotu, protože potom cítíš, že se můžeš na ostatní dívat spatra, pod tou slupkou jsi ale stejný jako všichni ostatní...“

„Ona tě navedla, abys mě získala, nemám pravdu? Jsi jen návnada v jejím komplotu...“

„Mysleli jsme, že by bylo vhodné ukládat rozdílové zálohy ve vyrovnávací paměti nákladní lodi pro případ, že by se bohu podobné inteligence z vnitřní soustavy pokusily aktivovat své protilátky, které už přemístily do společnosti shromážděné na festival,“ vysvětluje Annette, která se do věci

vložila místo Manfreda.

Nikdo jiný v diskusním prostoru si zjevně nevšiml, že Rita se Sirhanem jsou zaměstnání vzájemnými výpady prostřednictvím soukromého kanálu, že po sobě házejí citovými ručními granáty jako ostrílený manželský pár po rozvodovém řízení. „Není to uspokojivé řešení otázky evakuace, mělo by to ale splnit základní požadavek konzervativců a zároveň posloužit jako pojistka...“

„...to je pravda, může za to tvá vedlejší matka! Copak ti ještě nedošlo, že jí na tobě záleží tak málo, aby na tebe zkoušela podobné triky? Myslím, že jsi strávil příliš mnoho času s tou svou šílenou babičkou: Tys toho ducha nepřijal, že? Máš příliš velký strach z toho, že by ses znečistil! Vsadím se, že ses nikdy ani nenamáhal, aby sis zkusil, jaký je to pocit při pohledu zevnitř...“

„...zkusil...“ Sirhan na chvilku ztuhne, osobnostní moduly poletují mezi jeho mozkem a okolím jako roj rozčilených včel... „jsem ze sebe udělat hlupáka,“ dodá tiše, potom se schoulí na své židli. „To je tak trapné...“ Zakryje si tvář rukama. „Máš pravdu.“

„Mám?“ Ritiny rozpaky se pomalu mění v pochopení; Sirhan si konečně začlenil vzpomínky odstěpků, které odpojil dříve. Domýšlivý a hrdý, kognitivní nesouzvuk musí být obrovský. „Ne, nemám. Jen se nepřiměřeně bráníš.“

„Já jsem...“ Na rozpacích. Protože Rita ho zná jako své boty. Má vzpomínky ducha, který s ním strávil šest měsíců v simulovaném světě, zahrával si s myšlenkami, vyměňoval si něžnosti a později i tajemství. Má vzpomínky svého ducha na jejich objetí, na všechno, co se mohlo odehrát ve skutečném světě, kdyby jeho okamžitá reakce nato, že by se to mělo stát, nevedla k tomu, že odložil odstěpek svého vědomí nakažený nečistými myšlenkami do chladničky a že odmítl naprosto všechno.

„Ještě nemáme profil hrozby,“ oznamuje Annette, a tím násilně přeruší jejich soukromou konverzaci. „Pokud existuje přímá hrozba – což my v tuto chvíli nevíme jistě, možná je Zlovolné potomstvo osvícené natolik, že nás nechá na pokoji –, pravděpodobně půjde o jakýsi omezený útok namířený přímo na základy naší identity. Podívejte na kreditní bublinu, distribuovaná míra důvěryhodnosti prudce poklesne, když lidé podlehnou nějakému divnému náboženství nebo něco podobného. Možná zvrátí výsledky voleb. Ale nedojde k tomu náhle. Nejsou hloupí, aby začali frontální útok, aniž by si ho předtím neulehčili rozkladem protivníka zevnitř.“

„Očividně už o tom nějakou dobu přemýšlíš,“ řekne Samína suše. „A co z toho bude mít váš přítel, ten Modrý? Nahrabali jste si dost prostředků na náklady spojené s pronájmem vesmírné lodi od metabubliny Hospodářství 2.0? Nebo je tu něco, co jsi nám neřekl?“

„Hm.“ Manfréd se tváří jako chlapeček, kterého v obchodě chytili za ruku, když sahal pod poklop s bonbony. „Tedy, abych pravdu řekl...“

„Ano, tati, řekni nám, kolik to celé bude stát,“ žádá ho Amber.

„No, tedy.“ Tváří se rozpačitě. „Jde o humry, ne o Aineko. Oni chtějí nějakou odměnu.“

Rita vezme Sirhana za ruku, on neodporuje. „Tohle jsi věděl?“ vyzvídá Rita.

„To je pro mě novinka.“ jeho odpověď následuje kanálem pomatené neúplné vlákno a ona se k němu na chvíli připojí v introspektivním víření, jak se snaží pochopit následky toho, co oba vědí o možném vzájemném vztahu...

„Požadují konceptuální mapu. Mapu všech dostupných memetických světů připojených do sítě směrovačů, sestavenou jednou lidskou bytostí, kterou mohou podle svých slov použít pro základní orientaci. Je to celkem prosté – stačí poslat po jedné kopii autora do všech směrovačů, které prozkoumáme, a požádáme ji, aby nám poslala prozatímní schéma, než rozešle své kopie na všechny uzly připojené k danému směrovači.“

„Mají na mysli nějakého konkrétního autora?“ vyzvídá Amber.

„Ano,“ odpoví Manfred. „Já jsem na rozštěpení zvyklý.“ Ne příliš nadšeně se odmlčí. „Chvíli po tom, co se zase nakonec dám dohromady...“

* * *

Předvolební kampaň trvá přibližně tři minuty a spotřebuje větší přenosovou kapacitu, než měly veškeré pozemní komunikační kanály od prehistorie do roku 2008. Zhruba šest milionů duchů

Amber, vytvořených na míru tak, aby oslovila konkrétní skupiny příjemců, se větví v tmavé optické síti propletené všemi leknínovými koloniemi, potom ven ultraširokopásmovými sítěmi provozovanými pomocí implantátů a poletujících zrněk prachu, aby každého voliče přinutily naslouchat. Řada z nich se ke svým příjemcům nedostane a spousta oslovených se dá do zbytečných diskusí; zhruba šest duchů se rozhodne, že se natolik liší od své předlohy, že se z nich stali samostatní jedinci, a zaregistrují se jako nezávislí občané, dva přejdou k protivníkovi a jeden se zamiluje do roje vysoce citlivých modifikovaných afrických divokých včel a uteče s nimi.

Nejsou to jen Ambeřini duchové, kdo soupeří o pozomost ve veřejném duchu doby. Vlastně představují menšinu. Většina autonomních volebních agentů agituje za nejružnější sdružení, která, prosazují například progresivní daň z příjmů – nikdo příliš neví proč, je to ale taková tradice – nebo která požadují, aby byla vydlážděna celá planeta, což poněkud ignoruje nadbytek prvků v horních vrstvách atmosféry plynového obra chudého na kovy, nehledě na hrozné počasí. Bezobličejoví agitují, aby měl každý nárok na novou sadu obličejového svalstva každý půlrok. Rozzuření šprýmaři se dožadují rovnoprávnosti pro subinteligentní jedince a celá plejáda nátlakových skupin prosazujících jediný bod remcá o obvyklých ztracených případech.

Jak volební proces vykryštalizuje, je temnou záhadou – alespoň pro ty, kteří se neúčastní přípravných prací festivalového výboru. Vede skupina, která přišla s nápadem vydláždít Saturn balony naplněnými horkým vodíkem. Avšak jak se blíží zpracování výsledků ze všech obvodů, po téměř čtyřiceti tisících vteřin, začíná se objevovat pravděpodobné rozložení sil. Toto rozložení dlouho krystalizuje v základ komunikačních sítí přenášejících body důvěryhodnosti v rámci planetární společnosti – trvá to téměř padesát milionů vteřin, tedy celý marťanský rok (kdyby Mars ještě existoval). Tak vznikne parlament – skupinové společné vědomí kyborganismu, který vystupuje jako jedno supervědomí postavené na programech volebních vítězů. A výsledek není skvělý, jak si společnost shromážděná v horní kouli Atomia (kterou Amber pronajala na Manfredovo naléhání i na tenhle neveselý večírek) pomalu uvědomuje. Amber s nimi není, pravděpodobně utápí svůj žal nebo se někde jinde podílí na povolebních sdruženích, které mají jiné cíle. Ostatní členové týmu jsou však přítomni.

„Mohlo to být horší,“ dospívá k závěru Rita, když se večer nachýlí. Sedí v rohu v sedmém podlaží, v drátěném křesle z 50. let 20. století, svírá skleničku syntetické jednodruhovému whisky a pozoruje stíny. „Kdyby šlo o volby ve starém stylu, teď by na nás všichni kydali hnůj. Takhle aspoň zůstaneme pěkně v anonymitě.“

Jedna z rozmazaných skvrn se odpojí od jejího periferního vidění a přistoupí k ní. Plynule se začne objevovat, až se náhle zhmotní do Sirhana. Tváří se mrzutě.

„Co to je s tebou?“ vyzvídá na něm. „Tvoje frakce v absolutních počtech vyhrává.“

„To možná.“ Posadí se vedle ní a opatrně se přitom vyhýbá jejímu pohledu. „Možná je to dobře. A možná ne.“

„Takže kdy se chystáš připojit k syncitiu?“ ptá se ho.

„Já? Připojit se k tomu?“ Tváří se vyděšeně. „Myslíš, že se chci stát součástí parlamentního kyborga? Co si o mně myslíš?“

„Hm.“ Potřeše hlavou. „Myslela jsem si, že se mi vyhýbáš, protože...“

„Ne.“ Natáhne ruku a procházející servomat mu do ní vloží skleničku. Zhluboka se nadechne. „Dlužím ti omluvu.“

No konečně, pomyslí si nemilosrdně. On je ale takový. Tvrdohlavý a hrdý, pomalu přiznává chybu, ale omlouvá se pouze v případech, kdy to myslí opravdu vážně. „Za co?“ ptá se ho.

„Že jsem ti nepřiznal, že pochyby byly na místě,“ řekne pomalu a převaluje si skleničku mezi dlaněmi. „Měl jsem svému já naslouchat dříve, a ne ho nechat uzavřené mimo vědomí.“

Já, o kterém mluví, jí už připadá samozřejmé. „Je velmi těžké dostat se do tvé blízkosti,“ řekne mu tiše. „Možná to je část tvého problému.“

„Jenom část?“ Trpce se zasměje. „Má matka...“ spolkne to, co chtěl původně říct. „Víš, že jsem starší než ona? Tedy, než tahle verze. Už mi leze na nervy s těmi svými představami o mně...“

„Jsou kladné i záporné.“ Rita ho vezme za ruku – a on její sevření okamžitě opětuje, tentokrát ji neodmítá. „Poslyš, vypadá to, že jí se nepodaří dostat se do parlamentu líží. Došlo k jednoznačnému

vítězství konzervatismu, tihle lidé prostě všechno odmítají. Zhruba osmdesát procent obyvatelstva jsou resimulovaní nebo staromilci ze Země, a to se nezmění, dokud se na nás nezaměří Zlovolné potomstvo. Co s tím budeme dělat?“

Pokrčí rameny. „Mám takové podezření, že všichni, kteří si myslí, že nám opravdu hrozí nějaké nebezpečí, se budou stěhovat. Chápeš, že to zničí důvěru urychlujících v demokracii? Oni stále ještě mají rozumný plán – Manfredův kamarád humr bude pracovat bez potřeby energie z celoplanetárního rozpočtu – to odmítnutí nás ale zasáhne. Pořád přemýšlím o tom, že skutečným cílem Zlovolného potomstva bylo prostě zmanipulování voleb tak, abychom je nepřipravili o zdroj surovin. Je to neomalené, je to očividné, takže jsme předpokládali, že o to mu nejde. Možná už ale nadešla doba, kdy musí být nevybíravé.“

Pokrčí rameny. „Demokracie není vhodná pro záchranné čluny.“ Ta myšlenka jí ale stále ještě vadí. „A pomysli na všechny ty lidi, které tu necháme.“

„Hm.“ Nepatrně se usměje. „Když dokážeš vymyslet nějaký způsob, jak povzbudit davy, aby se k nám přidaly...“

„Pro začátek bude dobré přestat o nich myslet jako o davech, kterými je třeba manipulovat.“ Rita ho upřeně pozoruje. „Ve vaší rodině se rozvíjí dědičný sklon k elitářství a to se mi vůbec nelíbí.“

Sirhan vypadá nesvůj. „Jestli si myslíš, že jsem špatný, měla by sis o tom promluvit s Aineko,“ řekne jí sebemrškačsky. „Někdy mi nad tou kočkou zůstává rozum stát.“

„Možná to udělám.“ Odmlčí se. „A ty? Co se sebou uděláš?“

„Já...“ Po očku se na ni podívá. „Mohl bych za sebe jmenovat svou vedlejší matku,“ řekne tiše. „Nehodlám celou svou budoucnost vložit do naděje, že se dostaneme na protější konec pozorovatelného vesmíru pomocí červí díry. Uložím si u humrů svou kopii. A co ty?“

„Ty půjdeš všemi třemi cestami?“ zeptá se ho.

„Ano. Myslím, že ano. A co ty?“

Ona přikývne. „Jedna zůstane tady, jedna bude vyčkávat v mrazivé prázdnotě a jedna se vydá na výzkumnou výpravu.“ Opře se o něj. „Z čeho si zaplatíme cestu?“ zašeptá.

překlad Jiří T. Pelech